

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

TARZAN

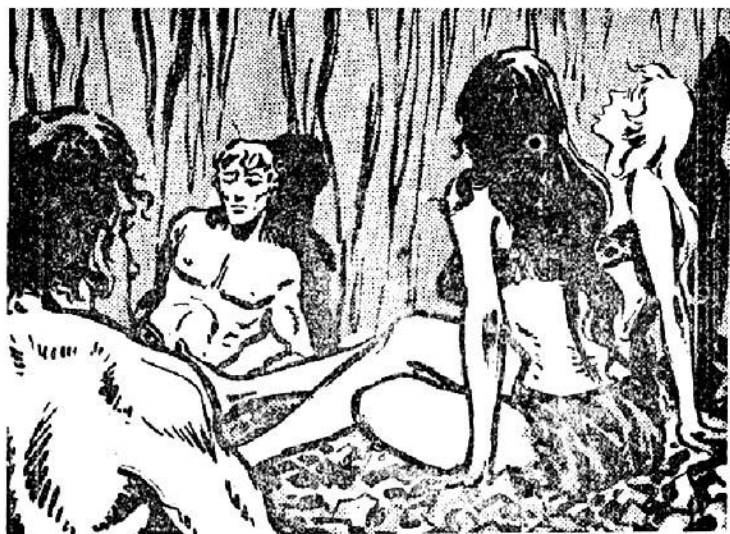
Ο ΜΙΚΡΟΣ

20

Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΩΝ
ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ

ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Η ΚΛΩΤΣΙΑ ΠΟΥ ΣΩΖΕΙ

ΣΕ ΛΙΓΟ Θ' αρχίσει να ημερώνει... Τò σκοτάδι όμως είναι βαθύ ακόμα.

Τέσσερες άνθρωποι γκρεμοσακίζονται μέσα σέ μία βαθεία στρογγυλή καταπακτή Σπαρτακτικά γυναικεία ξεφωνητά άντηχούν! Τò δάπεδο είναι στρωμένο μέ άμέτρητα κομμάτια γυαλιά σπασμένων μπουκαλιών. Τά μισόγυμνα κορμιά τών ανθρώπων πού πέφτουν κάτω, κόβονται πάνω σ' αυτά καί τò κόκκινο άχνι-

στό αίμα τους άρχίζει νά τρέχει... Κάποιος άπ' τούς τέσσερες άγνώστους άκούει πλάι του, στό βάθος τής καταπακτής, τή βαρεία άνάσσα κ' ένας άλλου ανθρώπου πού έχει βρη την ίδια τύχη μ' αούτους. Σέρονεται πάνω στό κοφτερά γυαλιά πού κατακομματιάζουν τίς σάρκες του. Άπλώνει τά χέρια καί τόν βρίσκει στό σκοτάδι. Προσπαθεί μέ τήν άφή νά τόν αναγνωρίση.

Ο άγνωστος μέ τή βοήθεια άνάσσα βογγάει άδύνατα τώ-

ρα. Είναι φανερό πώς περνάει τις τελευταίες στιγμές της ζωής του.

Καί νά: Ξαφνικά ξεψυχισμένο ψιθύρισμα βγαίνει από τα χείλια του:

— Πεθαίνω! Τό αίμα μου σώθηκε πιά!...

— Κ' έσύ; Κ' έσύ έδω; ψιθυρίζει χαμένα ο άλλος.

Καί βγάζει απότομα ένα τραγικό ξεφωνητό.

... Αλλά καλύτερα νά πάρουμε τ' πράγματα με τή σειρά τους:

Είναι περασμένα μεσάνυχτα. Τρείς σκιές διασχίζουν διαστικά τήν άφέγγαρη σκοτεινή Ζούγκλα. Η πρώτη σκιά ανήκει στον Ταμπόρ, τ' άτρόμητο Έλληνόπουλο που με τ' ήρωικά κατορθώματά του δοξάζει τήν πατρίδα μας στήν άγρια αυτή περιοχή τής Γής. Η δεύτερη, στήν πανώρια μελαψή Γιαράμπα, τήν άγνή κι' άδελφική συντροφισσά του με τήν άφοβη καρδιά καί τήν άπέραντη καλωσύνη. Καί ή τρίτη στήν κωμικοτραγικό Μπουτάτα, με τήν τεράστια τσουλουφωτή κεφαλα καί τ' μικροσκοπικό κορμί.

Οι τρεις σύντροφοι είναι γραφτό τους φαίνεται νά μη κοιμηθούνε ούτε μία νύχτα ήσυχτοι. "Υστερ' από φοβερές καί τρομακτικές περιπέτειες μ' έναν άόρατο Ινδό φακίρη, τόν Μαχάτα, (*) πληροφοροούνται από κάποιο φίλο Ιθα-

γενή πώς κάτι πολύ σκοτεινό καί μυστηριώδες συμβαίνει στή Ζούγκλα. Καί τρέχουν νά διαδένουν τ'ς δυνάμεις τους καί τή ζωή τους άκόμα άν χρειαστή, γιά ν' άντιμετωπίσουν τόν καινούργιο έχθρό...

— Αυτή τή φορά ή περιπέτειά μας δέν θά είναι μονάχα έπικίνδυνη, λέει ο Ταμπόρ στή Γιαράμπα. Θά είναι καί πολύ δύσκολη, γιατί ο αντίπαλός μας έχει κουβαλήσει έναν ολόκληρο στρατό από κακούργους μαύρους τού μεγάλου λιμανιού...

— Δέν βαριέσαι, μουρμουρίζει παλληκαρίσια ο μεγάλο κεφαλος νάνος. Θά τούς ταράξω πρώτα στίς σφαλιάρες, κι' άν δώ πώς δυσκολεύονται νά τ'α κακαρώσουνε, θά τούς βοηθήσω καί μέ... κουτουλιές! Θά μού στραπατσarisτή βέβαια τ'ο τσουλούφι, μά τί νά κάνω! Μπρός στή δόξα τ'έν' τ'α κάλλη;

Ο Ταμπόρ τόν παραμερίζει έλαφρά με τ'ο πόδι του κι' ο διασκεδαστικός Τσουλούφης φθάνει κουτρουβαλώντας μονάχα καμμιά δεκαριά βήματα μακριά γιατί βρέθηκε μπροστά του κάποιος κορμιάς δέντρου.

Καί τ'ο Έλληνόπουλο συνεχίζει:

— Ναμίζω λοιπόν, Γιαράμπα, πώς δέν πρέπει νά πάμε μονάχοι στή μεγάλη σπηλιά με τούς σταλακτίτες. Νά περάσουμε πρώτα από τόν Ταρζάν καί νά τού πούμε αυτά που μάθαμε. Ο άρχοντας τής Ζούγκλας με τ'ο νου, τή

(*) Διάβασε τ'ο προηγούμενο τεύχος, τ'ο 19, με τόν τίτλο: «ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΧΑΡΟΥ».

δύναμι και την πείρα του, θα μάς βοηθήσει να εξοντώσουμε το φοβερό αυτό κακούργο...

Ο Μπουτάτα δεν βάζει μυαλό. Πετάγεται πάλι:

— 'Αφού είμ' εγώ, μαζί σας, τί τόν θέλετε τόν Ταρζάν; Για νάχω νά σώσω... Έναν παραπάνω! Μή με επιβαρύνετε περισσότερο, σάς παρακαλώ. Θα πάθω υπερκόπωση!

Ο Ταμπόρ τινάζει για δεύτερη φορά με όρμη την ποδιά του για να τον ...παραμερίσει ελαφρά. Μά ο Τσουλούφης που περίμενε αυτή την εύγενική χειρονομία του, προλαβαίνει και κάνει ένα γρήγορο πήδημα προς τα έπάνω. Το πρόδι του νέου βρίσκει στο κενό και χάνοντας την ισορροπία του σωριάζεται φάρδύς - πλατύς κι' ανασκελά κάτω!

— Μπούμμ!... Έκανε «μπουμ» το πουλάκι μου, ξεφωνίζει ο Μπουτάτα και τόν βοηθάει να ξανασηκωθεί.

Το μελαχροινό παλληκάρι πετιέται όρθο, αρπάζει έξω φρενών τον ένοχλητικό νάνο και τόν έκσφενδονίζει με δύναμη ψηλά προς τις κορφές των άντικρινών αϊωνόδιων δέντρων.

— Τρελλάθηκες, Ταμπόρ! κάνει η Γιαράμπα. Θα πέση κάτω και θα σκοτωθί!

Ο νέος τήν καθησυχάζει:

— Μή φοβάσαι. Σέ κάποιο κλαδί θα πιαστή και θα γυρίση για νά μάς ξαναμπή στη μύτη. Γι' αυτό τόν πεταξα προς τα δέντρα...

Και συνεχίζουν την πορεία τους αλλάζοντας άμέσως μονοπάτι, ενώ η μελαψή κοπέλλα φωνάζει δυνατά:

— Μπουτάταα! Στρίψαμε δεξιά. Θα περάσουμε πρώτα άπ' τη σπηλιά του Ταρζάν. Έλααα!

Καιμιά άπόκρισι όμως δεν παίρνει.

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΤΑΙ

Ο ΤΑΜΠΟΡ κ' η Γιαράμπα προχωρούν κουθεντιάζοντας για τόν τρομερό κίνδυνο που έχουν ν' αντιμετωπίσουν και δεν άργούν νά φθάσουν στη σπηλιά του άρχοντα της Ζούγκλας.

Η Ζολάν, τó λευκό ξανθό κορίτσι της Ζούγκλας, η θετή κόρη του Ταρζάν, κ' η λεπτεπίλεπτη μαύρη γόησσα Μπουμπου, με τη μοντέρνα άλογουρά, τούς ύποδέχονται με βουρκωμένα μάτια. Η Ζολάν κάνει μιá προσπάθεια νά τούς έξηγήση, μά πνίγεται στους λυγμούς και σταματάει. Η Μπουμπου φαίνεται πιο ψυχραιμη:

— Νά σου έξηγήσω εγώ, γλύκα μου, λέει στο μελαχροινό παλληκάρι Ο Βασιλεύ της Ζούγκλας πάει καλλιά του, μετά συγχωρήσεως! Άπό τó πρωί της χθεσινής πρωίας που σκάρισε για κανένα ζαρκαδόκι, δεν ξαναγύρε. Μπορεί νά τόν έκοψε κανένα αυτοκίνητο, μετά ξανασυγχωρήσεως.

— Ο Ταρζάν λείπει άπό χθές τó πρωί; ρωτάει με ά-

πορία ό Ταμπόρ.

— Ναι, τού άποκρίνονται
οι λυγμοί τής Ζολάν.

— Καί δέν έδωσε κανένα
σημείο ζωής;

— "Όχι... Φοβάμαι πώς
θά τόν σπάραξε κανένα θη-
ρίο!

Ό νέος τήν παρηγορεί:

— Δέν υπάρχουν θηρία στή
Ζούγκλα πού νά μπορούν νά
σπαράξουν τόν Ταρζάν...

Καί προσθέτει κάπως ανή-
συχτα:

— "Αν δήτε μέχρι τò πρωί
καί δέν ξαναγυρίση, τότε...

Άλλάζει όμως άμέσως
γνώμη καί συνεχίζει:

— Νά ρθήτε μαζί μας...

— Πότε; Τò πρωί;

— "Όχι. Τώρα άμέσως.
Δέν είναι σωστό νά μένετε
λύχτα μόνάχες δυò κοπέλλες.
Οί κίνδυνοι είναι πολλοί...

Οί τρεις σύντροφοι διάζονται
νά φθάσουν γρήγορα στή σπη-
λιά μέ τούς σταλακτίτες.

"Έξω φρενών ό Ταμπόρ άρπάζει
τόν ένοχλητικό Μπαυτάτα καί...

— Προπαντός γιά μένα
πού είμαι καί... όμορφη, συμ-
πληρώνει ή Μπουμπού.

Κάτι θυμάται όμως άμέ-
σως καί ρωτάει:

— "Ο «Κεφάλας»; Πού εί-
ναι ό «άρραβωνιαστήρ» μου
μετά συγχωρήσεως;

Πραγματικά: "Ο Ταμπόρ
κ' ή Γιαράμπα, μέ τήν ένδια-
φέρουσα συζήτηση στό δρόμο,
είχαν ξεχάσει έντελώς τόν
Μπιουτάτα.

— Πώς δέν ήρθε; ψιθυρί-
ζει έρωτηματικά ή μελαψή
Κόρη. Μήπως έπαθε κανένα
κακό;

Τò πρόσωπο τού μελαχροι-
νούπαλληκαριού έχει γίνει κα-
τακόκκινο. Τρέμει στή σκέφι
πώς ό άγαπημένος του σύν-
τροφος έπαθε κακό έξ αίτίας
του!

— Πάμε, μурμουρίζει ανήσυχος. Πάμε να ψάξουμε εκεί που τόν πέταξα...

‘Η λεπτεπίλεπτη Μπουμπου άγριεύει. ‘Η μοντέρνα ξεκαρδιστική άλογουρά της σαλεύει άπειλητικά:

— Νά τὸ ξέρης, Ταμπόρ: ‘Αν τὸν πέταξες πουθενά και ψόφησε, θά σέ δάλω νά μου αγοράσης καινούργιον! ‘Εμένα δέν με νοιάζει!

ΤΟ ΔΙΧΤΥ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ

Ο ΤΑΜΠΟΡ με τήν πανώρια συντρόφισσά του και ή Ζολάν με τή Μπουμπου, προχωρούν στο βαθύ σκοτάδι τής άφέγγαρης νύχτας και φθάνουν στο σημείο που ο νέος είχε έκσφενδουίσει τὸ Μπουτάτα πρὸς

‘Ο Μπουτάτα κάνει μιὰ γρήγορη κίνησι και άποφεύγει τή φοβερή κλωτσιά.

Οι δυο κοπέλλες ύπαδέχονται δακρυσμένες τὸν Ταμπόρ και τή Γιαράμπα.

τις κορφές τών θεόρατων δένδρων.

— Μπουτάτασα! Μπουτάτασα, ξελαρυγγιάζονται όλοι μαζί. Καμμιά όμως άπόκρισι δέν παίρνουν. ‘Ο άμοιρος Τσουλούφης έχει γίνει άφροντας! ‘Η Γιαράμπα ψιθυρίζει πένθιμα:

— ‘Ο άρπάχτηκε άπό κανένα κλαδι δέντρου για νά σωθῇ. Μά θάτυχε νά βρísκεται σκαρφαλωμένος εκεί κανένας πεινασμένος πάνθηρας.

‘Η Ζολάν συμφωνεί:

— ‘Αλλοιώς δέν έξηγειται ή έξαφάνισί του...

‘Η Μπουμπου κλαίει και κτυπιέται άπαρηγόρητη:

— ‘Ωμέ, γλύκα μου!... Τί θά γίνω τώρα έγώ; Ξέρω τί θά μου δγή ό...καινούργιος;

Για ώρα πολλή οι τέσσερες σύντροφοι έξακολουθούν να φωνάζουν και να ψάχνουν. Τέλος ξαναπαίρνουν το αρχικό μονοπάτι που ακολουθούσαν και προχωρούν για τη σπηλιά με τους κόκκινους σταλακτίτες.

Δέν προφθάνουν όμως να κόνουν ούτε ένα δέντρο. Ξαφνικά κ' ενώ περνάνε κάτω απ' τα κλαδιά ενός γιγαντώσιμου δέντρου, κάτι φοβερό κι άναπάντεχο γίνεται:

Ένα τεράστιο χοντρό και γερό δίκτυ πέφτει πάνω απ' τα κλαδιά και τους σκεπάζει. Μια άπεγνωσμένη κινήσεις όλοι ζητάνε να έλευθερωθούν, κι αυτό είναι ή συμφορά κι' ό χαμός τους. Γιατί όκριβώς με τις κινήσεις αυτές μπερδεύονται τα χέρια και τα πόδια τους στο δίκτυ κ' αχμαλωτίζονται. Είναι αδύνατο πια να ξεμπλεχτούν και να ξεφύγουν απ' το θανατερό αγκάλιασμά του.

Πάνω απ' τα κλαδιά του δέντρου ένα μπουλούκι χερσών και ποδιών άραπάδες παρακολουθούν το μπλέξιμο των τεσσάρων συντρόφων μέσα στο δίκτυ που τους πέταξαν. Κι' όταν βλέπουν πως μπερδεύτηκαν τόσο πολύ και δεν υπάρχουν ίσως φόβος να τους ξεφύγουν πηδάνε κάτω. Κλείνουν το άνοιγμα του δικτυού και δένοντάς το με γερά χορτόσχοινα αρχίζουν να το σέρνουν, τραγουδώντας ίκανοποιημένοι απ' το στεριανό ψάρεμά τους:

«Γιάμε τώρα στη σπηλιά μας
το «ψαράκια» μας αυτά,
να γεμίση κ' ή κοιλιά μας
και να πάρουμε λεφτά.»

Τη στιγμή όμως που τελειώνουν την πρώτη στροφή, μια γνώριμη φωνή ακούγεται ψηλά απ' τα κλαδιά του δέντρου που βρίσκονταν προηγουμένως κ' οι άραπάδες με το δίκτυ.

— Έ, Ταμπόρο! Έγώ τη γλύτωσα τη λαχτάρα!

Η Μπουμπου ξεφωνίζει χαρούμενη:

— Έδώ είσαι, γλύκα μου; Στο ίδιο δέντρο δρισκόσουν; Γιώς δέν τους είδες;

— Τους είδα και τους παραείδα, τής άποκρίνεται ό Τσουλούφης.

— Τότε γιατί δέν μάς είδωποιήρες να μη περάσουμε από κάτω; τόν ξαναρωτάει.

Κι' ό μεγαλοκέφαλος νάνος άποκρίνεται έκδικητικά:

— Για να μάθη ό Ταμπόρ να μήν... κλωτσάη άλλοτε! Άμέ!;

Μά ό Μπουτάτα δέν είναι ούτε κακός, ούτε έκδικητικός. Η ψυχή κ' ή καρδιά του είναι γεμάτες αγάπη και καλωσύνη για όλους τους ανθρώπους. Πολύ περισσότερο για τους τέσσερες συντρόφους του και προπαντός για τη Μπουμπου, την πολυαγαπημένη «μνηστήρ» του.

Έτσι, μόλις οι άραπάδες, σέρνοντας το δίκτυ με τόν Ταμπόρ και τις τρεις κοπέλες ξεμαρκίνουν, κατεβαίνει απ' το δέντρο που για καλή

τύχη είχε βρεθῇ καὶ τοὺς παίρνει τὸ κατόπιν σιγανο-μουμουρίζοντας κι' αὐτὸς ξανακόβει τοῦ πρόχειρο τραγουδάκι:

«Εἰμ' ὁ γόνος ὁ Μπουτάτα.
σὰν χοντροὶ γλυκοπατάτα!
Γιὰ ζηλεύουν ὅλ' οἱ μπουφοὶ
τὸ τρελλό μου τὸ τσουλούφι».

Η ΣΠΗΛΙΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΣΤΑΛΑΚΤΙΤΕΣ

Η ΜΠΟΥΜΠΟΥ μπλεγμένη μέσα στὸ δίκτυ πού σέρνεται κι' ἔχοντας γίνεῖ ἕνα κουδάρι μαζί με τὴ Γιαράμπα καὶ τὴ Ζολάν, φαίνεται εὐχαριστημένη:

— Αἰσθάνομαι μιὰ χαρούμενη χαρά, τοὺς λέει. Καθότι μὰς τσουλάνε τσουλήθρα καὶ δὲν θὰ κάνουμε τὸν ποδαροδρομὸ μετὰ τὰ πόδια! Μόνο πού δὲν μπορούμε ν' ἀποθαρμάσουμε μετὰ θαυμασμὸ τὰ τοπία τοῦ τόπου, ἐπειδὴς εἶναι νυχτερινή νύχτα καὶ τὸ σκοτάδι πολὺ σκοτεινὸ, μετὰ συγχωρήσεως!

Ἡ Ζολάν ἔχει πάντα στὴ ζώνη τῆς πιστόλι καὶ μαχαίρι. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως τὸ πιστόλι τῆς ἔτυχε νάναι ἄδειο ἀπὸ σφαῖρες καὶ τὸ μαχαίρι, ἔτσι καθὼς σέρνονται μεσ' τὸ δίκτυ, ξέφυγε ἀπ' τὴ θήκη του καὶ χάθηκε, ποιὸς ξερεῖ ποῦ...

Ὁ χεροδύναμος Ταμπὸρ νειώθει ἀφάνταστον ἐξευτελισμὸ νάναι πιασμένος στὸ δίκτυ σὰν ἄγριο θηρίο! Μὲ λύσσα καὶ μανία δοκιμάζει, ἀμέτρητες φορές, νὰ κόψῃ τὰ

χοντρά γερά σχοινιά γιὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τίς συντοδίσσες καὶ τὸν ἑαυτὸ του. Τὰ χέρια του κόβονται καὶ ματώνουν, μὰ τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ καταφέρῃ. Σὲ μιὰ στιγμή δοκιμάζει νὰ κόψῃ τὸ δίκτυ μετὰ τὰ δόντια του. Καὶ δαγκώνοντας σὰν τρελλὸς ἕνα σχοινὶ τὸ κόβει σὲ λίγες στιγμές. Ὑστερὰ κόβει κι' ἄλλο, κι' ἄλλο. Ὅμως τὸ δίκτυ εἶναι πυκνὸ καὶ τὰ τρία κοψίματα πού ἔκανε ἀφήνουν ἕνα ἀνοιγμα πού οὔτε τὸ πόδι του δὲν χωράει νὰ διή. Μὰ οὔτε μπορεῖ καὶ νὰ τ' ἀνοίξῃ περισσότερο γιατί τὰ δόντια του ἔχουν ξεθεμελιωθῇ πιά καὶ τὸν πονοῦν ἀφάνταστα.

Τὸ μαρτύριο αὐτὸ συνεχίζεται γιὰ μιὰ ὁλόκληρη ὥρα ἀκόμα. Ὡσπου τέλος οἱ ἀραπάδες ἀοχίζουν νὰ τοὺς σέρνουν στὴν ἀνηφορικὴ πλαγιά ἑνὸς μικροῦ ὑψώματος. Κι' ὅταν φθάνουν στὴν κορυφή του, πού μοιάζει σὰν ἕνα στρογγυλὸ ἄλωνα, στοματᾶνε.

Ἡ Μπουμπου ἀναστενάζει μ' ἀνακούφισι:

— Ἐπὶ τέλους πιά! Μὲ τὸ σούρσιμο, ἡ ἀλογουρά μου κέντησε νὰ σκουπίσῃ τὴ μισὴ Ζούγκλα! Καὶ σκούπα νάτανε θὰ μαδοῦσε, μετὰ συγχωρήσεως!

Τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας εἶναι βαθὺ ἀκόμα. Μόνο λίγο ἔχει ἀοχίσει νὰ ξεθωιάξῃ πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἀνατολῆς.

Στὴ μέση τῆς ἐπίπεδης ἐπιφάνειας στὴν κορυφὴ τοῦ ὑψώματος δοίσκεται τὸ εὐρύχωρο στρογγυλὸ ἀνοιγμα μι-

ας βαθειάς σκοτεινής καταπακτής. Ένας γιγαντόσωμος λευκός άνδρας με κάσκα στο κεφάλι, μπότες στο πόδι και ζώνη με δυο πιστόλια κ' ένα μαχαίρι, πλησιάζει τους άρπαδες με άργα βαρεία βήματα:

— Πόσους φέρατε; ρωτάει αδιάφορα, χωρίς να καταδεχτή να ρίξη μια ματιά στο δίχτυ.

— Τέσσερες, αφέντη Νταρούκ, τ' αποκρίνεται ο πιο μεγαλόσωμος απ' τους άλλους που φαίνεται σαν άρχηγός τους.

— Είναι άλλος κάτω στα γκολιά; ξανσρωτάει.

— Άλλος ένας. Ό λευκός που φέραμε χθές τὸ πρωί, αφέντη.

— Τί λευκός, τί μαύρος,

Ό Ταμπόρ, ή Ζολάν, ή Γιαράμπα κ' ή Μπερμπού που πιάνονται μέσα στο γερό πυκνό δίχτυ.

— Για να μαθη ό Ταμπόρ να μὴν... κλωτσά ή άλλοτε. Άμέ!

μουρμουρίζει ό θηριώδης Νταρούκ. Όλοι έδώ στη Ζουγκλα είσαστε κτήνη. Δέν λογαριάζοσαστε γι' άνθρωποι! Άν έχετε κάτι πού αξίζει, αυτό είναι τό αίμα σας! Άλλά χρειάζομαι πολύ απ' αυτό για να κάνω τους σταλακτίτες μου ν' αξίζουν χιλιάδες δολλάρια ό καθένας!

Καί κτυπώντας τους χαϊδευτικά με τό φοβερό βούρδουλα πού κρατάει στα χέρια διατάζει:

— Άϊντε τώρα... Άδειάστε τους κάτω κ' έλάτε στη σπηλιά να φάτε καί να πληρωθώτε...

Αμέσως αρχίζει να κατεβαίνή τό ύψωμα για νή ξανσρωσίση στη σπηλιά με τους σταλακτίτες πού βρίσκειται κάτω απ' αυτό.

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ
ΒΟΥΡΚΟΣ

Οι πληρωμένοι κακούργοι του Νταρούκ κρεμάμε το δίχτυ με τους τέσσερες ανθρώπους στα χείλια της στρογγυλής καταπακτής και τραβώντας ένα χοντρό σχοινί, δαμένο θηλειά, ελευθερώνουν το κλειστό άνοιγμα του μεγάλου δίχτυου σάκκου.

Ο Ταμπόρ, ή Γιαράμπα, ή Ζολάν κ' ή Μπουμπού γκρεμοσκακίζονται στο βάθος της σκοτεινής καταπακτής. Σπαρτακτικά γυναικεία ξεφωνητά αντηχούν μόλις οι τέσσερες σύντροφοι φθάνουν κάτω.

Τα άμετρητα κοφτερά γυναικά απ' τα σπασμένα μπουκάλια —όπως ξέρουμε— κόβουν τις σάρκες τους και το

Ο Ταμπόρ κόβει με τα δόντια του τα σχοινιά του δίχτυου που τους έχει αιχμαλωτίσει.

— Βρίσκεται κάτω και κανένας άλλος; ρωτάει ο άπαίσιος Νταρούκ.

αίμα άρχίζει να τρέχει...

Ο Ταμπόρ ήταν εκείνος που άκουσε τη βουρξιά ανάσα τλαϊ του και σούρθηκε πάνω στα γυαλιά απλώνοντας τα χέρια του προς τον άγνωστο που ψυχομαχούσε. Κι' όταν αυτός ψιθύρισε «Πισαινω!... Το αίμα μου σώθηκε πιά!» αναγνωρίζει τη φωνή του και βγάζει ένα τραγικό ξεφωνητό!

— Ο Ταρζάν!

Πραγματικά: Ο άρχοντας της Ζούγκλας είχε πέσει πιά υποστά απ' αυτούς στο βάθος της καταπακτής και έχοντας χάσει το αίμα του πιά, έπαιρνε τώρα τις τελευταίες ανάσες της ζωής του.

Νά λοιπόν γιατί είχε εξαφανιστή από χθές το πρωί

ἀπ' τῇ σπηλιά του! Σίγουρα οἱ μαύροι κακούργοι τοῦ Νταρούκ θὰ τὸν εἶχαν αἰχμαλωτίσει κι' αὐτὸν μὲ τὸ φοβερὸ δίχτυ τους.

Μὲ τὴν τραγικὴ κραυγὴ τοῦ Ταμπόρ, ἡ Γιαράμπα χωρὶς νὰ λογαριάσῃ τὰ κοφτερά γυαλιά που σχίζουν τὸ κορμὶ τῆς, σέρνεται πλησιάζοντας κι' αὐτὴ πρὸς τὸ μέρος που δρίσκεται ὁ ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας.

Ἡ Ζολάν κάνει μιὰ προσπάθεια νὰ συρθῇ κι' αὐτὴ, μὰ νοιώθοντας πὼς οἱ σάρκες τῆς θὰ κουρελιαστοῦν πάνω στὰ γυαλιά, σταματάει. Καὶ φωνάζει:

— Ὁ Ταρζάν εἶναι; Ὁ ἀγαπημένος πατερούλης μου; Μὰ γιατί δὲν ἀκούγεται; Γιατί δὲν μᾶς μιλάει;

Ὁ Ταμπόρ γέρνει κάπως πρὸς τὸ μέρος τῆς καὶ τῆς φωνάζει ψιθυριστά:

— Πάψε... Πεθαίνει!

Τὸ γλυκὸ ξανθὸ κορίτσι ξεσπάει σ' ἀκράτητους λυγμούς, ἐνῶ ἡ Μπουμπου διαμαρτύρεται:

— Καλὲ τί αἷμα καὶ κακὸ εἶναι τοῦτο; Ἡ ἀλόγουρά μου θὰ γίνῃ κοκκινομαλλούσα, μετὰ συγχωρήσεως.

Τὸ αἷμα που τρέχει ἀπ' τὰ τραύματα τῶν γυαλιῶν, ἔχει σχηματίσει, κάτω ἀπ' αὐτά, ἕνα κόκκινο ματωμένο βούρκο!

Ὁ Ταρζάν κάνει μιὰ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια νὰ σταματήσῃ τὸ χάρο ποῦρχεται νὰ τοῦ πάρῃ τὴ ζωὴ, γιὰ νὰ μιλήσῃ στὸν Ταμπόρ. Ἡ φω-

νὴ του που βγαίνει ἀδύναμη καὶ ξεψυχισμένη, μόλις ἀκούγεται:

— Εἶναι ὁ Νταρούκ, Ταμπόρ. Ἕνας πλούσιος κακούργος που ἦρθε ἀπὸ κάποια μακρινὴ πολιτισμένη χώρα. Πληρώνει μὲ χρυσάφι πολλοὺς ἀραπάδες τοῦ Μεγάλου Λιμανιοῦ γιὰ νὰ τοὺς ἔχη τυφλὰ ὄργανά του... Εἶναι σατανικὸς καὶ καταχθόνιος ἄνθρωπος ὁ Νταρούκ... Ἀνεκάλυψε τὴ μεγάλη σπηλιά μὲ τοὺς ἀσπρους σταλακτίτες που δρίσκεται ἀκριβῶς ἀπὸ κάτω μας, κ' ἔβαλε νὰ σκάψουν αὐτὴ τὴ στρογγυλὴ καὶ βεθεϊὰ καταπακτὴ. Ἐσπασε ἀμέτρητα μπουκάλια τοῦ κονιάκ, ἀπ' αὐτὰ που ἔχει κουβαλήσει σὲ κασσόνια καὶ πίνει... Τὰ ἔστρωσε κάτω καὶ πιάνοντας μὲ χοντρά δίχτυα λευκοὺς καὶ μαύρους ἀνθρώπους, μᾶς πετάει ἐδῶ, πάνω σ' αὐτά... Τὰ γυαλιά κόβουν τὶς σάρκες μας καὶ τὸ αἷμα που τρέχει ποτίζει τὴ γῆ πάνω ἀπ' τὴ σπηλιά καὶ φθάνει μέχρι τὸ θόλο τῆς. Ἐκεῖ ὅμως δρίσκονται οἱ σταλακτίτες καὶ τὸ αἷμα στάζοντας, σταλαγματιά - σταλαγματιά, πάνω τους φτιάχνει, σιγά - σιγά, ἕνα σκληρὸ κόκκινο σμάλτο πάνω στὴ χιονάτη ἐπιφάνειά τους... Ἔτσι οἱ ἀσπροι σταλακτίτες, που ὑπάρχουν ἀμέτρητοι σ' ὅλο τὸν κόσμον, μετατρέπονται σὲ κόκκινους, που δὲν ὑπάρχει κανένας. Καὶ φυσικὰ θὰ μπορέσῃ νὰ τοὺς μεταφέρῃ στὴν Εὐρώπῃ ἢ στὴν Ἀμερικὴ καὶ

πουλώντας τους, σάν κατί σπάνιο, θά μαζέψω όσο χρυσάφι: έχει όνειρευτή.

Κι' ό έτοιμοθάνατος Ταρζάν καταλήγει:

— Τώρα πιά, κανένας δέν μπορεί νά μάς σώσει από έδω κάτω πουθρίσκομαστε!

Έγώ, καλέ μου Ταμπόρ πεθαίνω πρώτος... Άν ήξερα πώς έσύ θά ζήσης, θά σέ άφηνα διάδοχό μου στη Ζούγκλα! Μά ως αύριο θάχης πεθάνει κι' έσύ όπως κι' όλοι όσοι πέσανε ή θά πέσουνε έδω μέσα... Συγχώρεσέ με άν πολλές φορές σου φέρθηκα άσχημα. Ζήλευα πάντα τά νειάτα, τό μυαλό, τή δύναμη και τήν παλληκαριά σου!... Ό με γάλος κι' άνιάντρευτος καύμος τής ζωής μου ήταν που δέν είχα γεννηθί κι' έγώ Έλληνας. Έλληνας σάν κι' έσένα!

Ο ΥΠΕΡΟΧΟΣ ΤΑΜΠΟΡ

AΡΧΙΖΕΙ νά ξημερώνη. Τό σκοτάδι τής τραγικής αύτης νύχτας ξεθοριάζει σιγά - σιγά...

Ξαφνικά οι πέντε σύντροφοι νοιώθουν νά πέφτη πάνω στά κεφάλια τους μία παράξενη βροχή από χλωρά φύλλα... Ταυτόχρονα σχεδόν και μία γνώριμη φωνή άκούγεται ψηλά άπ' τό στρογγυλό άνοιγμα τής καταπακτής:

— Άίντε, ζήστε κι' έσεις... Σάς έκοψα μία άγκαλιά βότανα που σταματάνε τό αίμα. Βάλτε τα γρήγορα πάνω στις πληγές σας. Για τά παρακά-

τω, βλέπουμε.

— Μπουτάτα, του φωνάζει σιγά, άπό κάτω, ό Ταμπόρ. Δέν έχει επάνω χορτόσχοινα; Δέσε ένα άπ' αυτά στον κορμό κάποιου δέντροου και πέταξέ μας κάτω τήν άλλη άκρη του...

Ό Τσουλούφης, που όπως ξέρουμε έχει φθάσει εκεί παρακολουθώντας τους άραπάδες που σερναν τόν δίχτυ με τους τέσσερες συντρόφους, τού άποκρίνεται:

— Χορτόσχοινα έχει μπόλικά... Μά γιατί νά σου πετάξω; Για νά βγής έξω και νά μου δώσης πάλι καμμιά κλωτσιά;

Ή Μπουμπου άκούει τή φωνή του κι' ένθουσιάζεται:

— Έσύ είσαι πάλι, γλύκα μου; Καλέ πήδα κάτω νά με σώσης. Άπ' τό αίμα που χόνω έχω πάθει ένα ώχρο γλώσσισμα που άσχημίζει τήν ώρεία άμορφιά μου!

Ή φωνή όμως του Μπουτάτα δέν ξανακούγεται πιά ψηλά άπ' τό στρογγυλό άνοιγμα τής καταπακτής. Ό μεγαλοκέφαλος νάνος τρέχει μακριά γιά νά βρή κανένα χορτόσχοινο νά τους φέρη νά σωθούν. Είχε πή ψέματα πώς βρίσκονταν πολλά άπ' έξω...

Ό Ταμπόρ φωνάζει τώρα στις τρεις κοπέλλες:

— Ό Μπουτάτα μάς έρριξε τά θαυματουργά βότανα που σταματάνε τό αίμα. Βάλτε γρήγορα άπ' αυτά όπου έχετε κοπή. Και μη κάνετε καμμιά μετακίνησι γιά νά

μην ανοίξετε καινούργιες πληγές.

Η Γιαράμπα, ή Ζολάν κι' ή Μπουμπου κάνουν όπως τους λέει και οι αίμορραγίες απ' τὰ κοψίματα τών γυαλιών στο κορμί τους σταματάνε.

Τό Έλληνόπουλο κάνει τὸ ἴδιο πρώτα στο κορμί τοῦ Ταρζάν και σταματάει γρήγορα τὸ λιγοστό αἷμα ποὺ τρέχει ἀκόμα ἀπὸ τὰ τραύματά του. Ἀμέσως βάζει φύλλα και στὰ δικά του κοψίματα σταματώντας και τὴ δική του αίμορραγία.

Τέλος τραβάει ἀπὸ τὴ ζώνη τοῦ ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας τὸ μαχαίρι και στο φῶς τῆς αὐγῆς χροαίνει τίς φλέβες τοῦ ἀριστεροῦ δικοῦ του χεριοῦ και τοῦ δεξιῦ τοῦ Ταρζάν. Σιγίγει ἀμέσως τοὺς δυὸ καρ-

Ὁ λευκὸς κακοῦργος πίνει στὴ σπηλιά μαζί με τοὺς πληρωμένους μαύρους του.

ποὺς τών χεριῶν τους κι' ἀφήνει τὸ γερὸ νεανικὸ αἷμα του νὰ ξεχυθῇ ὀρμητικὸ στὶς μισοστεγνές φλέβες τοῦ ἐτοιμοθάνατου ἡρώα.

Ὁ Ταρζάν νοιώθει τὸ μαῦρο χάρο ν' ἀπομακρύνεται και τὴ γλυκεῖα ζωὴ νὰ πλημμυρίζη πάλι τὴν ἀπονεκρωμένη ὑπαοξί του.

Ὁ ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας νοιώθει ἀφάνταστη εὐγνωμοσύνη στο ὑπέροχο αὐτὸ παλληκάρι ποὺ θυσιάζει ὅσο αἷμα ἔχει ἀπομείνει στὶς φλέβες του γιὰ νὰ τὸν σώση. Καί μόλις νοιώθει κουράγιο κάνει νὰ τραβήξῃ τὸ χέρι του.

— Ὁχι ἄλλο Ταμπόρο... Φτάνει τόσο ποὺ στερήθηκες γιὰ μένα... Λυπήσου τὸ αἷμα σου!

Τὸ μεγαλόκαρδο Ἑλληνόπουλο χαμογελάει με κάλω σὺνη.

— Ὁχι, Ταρζάν... Τόση ὥρα ἄδικα χυνόταν. Τώρα του λάχ' στον' δὲν πηγαίνει: χαμένο...

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΚΑΒΑΛΛΑΡΗΣ

Ο ΜΠΟΥΤΑΤΑ, ὅπως εἶδαμε, ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸ ὕψωμα τῆς καταπακτῆς ποὺ ἀπὸ κάτω βρίσκεται ἡ σπηλιά με τοὺς σταλακτίτες, κι' ἀρχίζει νὰ ψάχνῃ γιὰ νὰ βρῇ κανένα γερὸ χορτοσκόινο στὰ λιγοστά δέντρα τῆς περιοχῆς αὐτῆς. Δὲν βρίσκει ὁμως και καθυστερεῖ ἔτσι μέχρι ποὺ ξημερώνει καλὰ πιά.

— Τὴ ἀτυχία εἶναι αὐτή!

μουρμουρίζει με κωμικό θυμό. Πρέπει, δηλαδή να πάω πίσω από τα γαλάζια βουνά για να δω ένα χορτόσκοινο;

Να όμως που ξαφνικά άκουει κάτι σαν ποδοβολητό ποντικού... να πλησιάσει.

— Ο έφταμηνίτικος πρίγκιπας θά είναι, συλλογιέται. Δεν περνάνε λίγες στιγμές και τον αντικρύζει μπροστά του πάνω στο μικροσκοπικό κάτασπρο αλογατάκι του με τη μαύρη χαίτη και ουρά!

— Έ, μπράρμπα «Πιτσικόκο, φωνάζει στο μαύρο καβαλλάρη που μαζί με το άλλο γό του, τον αντίθασο Άλασάν, δεν ζυγίζουν κι' οι δυο περισσότερο από έπτά-όκτώ όκάδες.

Ο λιλιπούτιος άράπης φρενάρει το άτι του μπροστά στον Μπουτάτα και τον κυττάζει αγέρωχα από το ύψος των όγδόντα πόντων που βρίσκεται.

— Τι τρέχει μικρέ; Μήπως κινδυνεύει κανείς να τον σώσω;

— Μόνον εσύ κι' εγώ δεν κινδυνεύουμε, τ' άποκρίνεται ό μεγαλοκέφαλος νάνος. Όλοι οι άλλοι: Ζωή σε λόγου μας!

Και του έξηγεϊ, με λίγα λόγια, πώς βρίσκονται σε μία βαθεία καταπακτή στρωμένη με κοφτερά γυαλιά, που στραγγίζουν το αίμα τους. Και ό,τι άλλο μπόρεσε ν' άκούσει και να καταλάβει την ώρα που στεκόταν άκίνητος πάνω από το άνοιγμά της και παρακολουθούσε τι έλε-

— Το άτρόμητο Έλληνόπουλο δγάζει ένα δυνατό ξεφωνητό.

γαν ό Ταμπόρ, ό Ταρζάν, κι' τρεις κοπέλλες.

Ο Πιτσικόκο τον άκούει και, μην έχοντας καμμία συναίσθησι της...μικροσκοπικότητός του προθυμοποιείται να τους σώσει.

— Πάμε, του λέει. Θά δουτήξω εγώ τη χερούκλα μου και θά τους δγώλω έναν-έναν έξω!

Ο Μπουτάτα δεν άντέχει όλλο. Κάνει μερικές παλινδρομικές κινήσεις στην κεφαλα του για να πάρη φόρα και του σερβίρει μιá καλοζυγισμένη κουτουλιά: Καβαλλάρης κι' όλλογο μαζί τινάζονται στον άέρα!

Σε λίγο ό Πιτσικόκο ψάχνει να βρη τον Άλασάν του, κι' ό Άλασάν τον Πιτσικόκο.

Τέλος όταν ξανανταμώνουν

κάποτε και συναρμολογούνται, πάλι, ο ένας πάνω στον άλλο, ο δλοσυρός καβαλλάρης κυττάζει με θαυμασμό τον Μπουτάτα:

— Γερό κεφάλι!... 'Απορώ πώς δέν γίνηκε κομμάτια καθώς χτύπησε επάνω μου! 'Αλλοτε να προσέχης, δυστυχισμένε!

Και τον προστάζει:

— 'Ανέβα τώρα στα καπούλια της αλόγατάρας μου να πάμε να είδοποιήσουμε τον Νταγιαντούπ! Μονάχα ο τρομερός Νταγιαντούπ θα μπορέσει να τους σώσει!

— Ποιός είναι αυτός ο «Νταπαντούπ», ρωτάει ο κέφαλος, και με ένα πήδημα στρογγυλοκάθεται στα καπούλια του 'Αλασάν! Μά το βάρος του κάνει την «αλόγατάρα» να πισωκάτση και γλυστρώντας πέφτει κάτω. 'Ετσι ο Πιτσικόκο, νομίζοντας πώς ο Μπουτάτα, έχει πιά τακτοποιηθή πίσω, σπηρουνίζει το άτι του και χάνεται κατά τη σπηλιά του τρομερού Νταγιαντούπ.

— "Εεε, τού φωνάζει από πίσω ο μεγαλοκέφαλος νάνος. Σταμάτα γιατί κάτι σου έπεσε!...

Μά ο μαύρος καβαλλάρης δέν ακούει πιά τίποτε. 'Εχει γίνει καπνός!

ΣΤΗ ΣΠΗΛΙΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥΡΓΟΥ

Ο ΜΠΟΥΤΑΤΑ, μόνος τώρα και μη δρίσκοντας πουθενά χορτόσκοιν ο πού ζητάει, μουρμουρίζει συλ

λογισμένος:

— 'Αν δέν τους πάω το χορτόσκοινο να βγούν έξω, σέ δυό -τρείς ώρες θα τόχουνε κακαρώσει κι' οί πέντε τους. Τό καλύτερο, λοιπόν, πούχω να κάνω, είναι να τό κόψω διπλα στον ύπνο, για να μη... στεναχωριέμαι τουλάχιστον.

Διαλέγει άμέσως μια ήσυχη φωλίτσα κάτω από ένα σκίνο, χώνεται μέσα εκεί, ξαπλώνει ανάσκελα κι' αρχίζει να ροχαλίζει σαν πριόνι πού τυχαίνει να βρή σέ ρόλο...

Σχεδόν άμέσως όμως ένας μεγάλος κόκκινος φαρμακερός σκορπιός, πού βρισκόταν εκεί κι' ένοχλήθηκε από την παρουσία του, τινάζει τό κεντρί της ουράς και τό καρφώνει στην κορυφή του τεράστιου κέφαλιού του νάνου. 'Ακριδώς στή ρίζα του θρυλικού τσουλεφίου του.

Ο άμοιρος Μπουτάτα νοιώθοντας απότομα έναν τρομερό πόνο, πετιέται άμέσως όρθιος και τό βάζει στα πόδια, έξακολουθώντας να ροχαλίζει. 'Ηταν τόσο ξαφνικό τό κακό πού τον βρήκε, πού δέν είχε προλάβει ούτε να... ξυπνήση, ό καημένος!

Ξυπνάει όμως τώρα γρήγορα και σταματώντας τό ροχαλητό αρχίζει να ξεφωνίζει μ' απόγνωση:

— Τό τσουλούφι μου! Μου πονάει τό τσουλούφι μου!

Πού να φαντασθή ό δυστυχισμένος πώς τον είχε δαγκώσει σκορπιός.

'Ετσι, τρέχοντας και κουτροβαλώντας, περνάει έξω

ἀπὸ τὰ ἀνοιγίμα τῆς μεγάλης σπηλιάς μὲ τοὺς σταλακτίτες. Ὁ ἀπαίσιος Νταρούκ πού πίνει μέσα κονιάκ μὲ τοὺς πληρωμένους μαύρους κακοποιούς του, ἀκούει τὶς φωνές καὶ βγαίνει νὰ δῇ τί συμβαίνει.

Ὁ νᾶνος ἔχει σταματήσει ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά μὲ τὸ τεραστίο κεφάλι κάτω καὶ τὰ μικροσκοπικὰ ποδαράκια ψηλά καὶ στιφογυρίζει σὰν σθούρα. Ἔτσι τρίβεται κάτω ἡ κορυφή τοῦ κεφαλοῦ τοῦ τοῦ δαγκώσε ὁ σκορπιὸς κι' ὁ πόνος τοῦ λιγοστεύει κάπως.

— Ἔεε, τοῦ φωνάζει ὁ κακοῦργος Νταρούκ, διασκεδάζοντας μὲ τὸ κωμικοτραγικὸ αὐτὸ θέσμα. Τί κάνεις ἔτσι; Τί ἔπαθες;

— Νευραλγία τοῦ τσουλουφιοῦ, τ' ἀποκρίνεται ὁ ἄμοιρος Μπουτάτα κι' ἐξακολουθεῖ νὰ στριφογυρίσῃ δαιμονισμένα.

Ὁ Νταρούκ ξεκαρδίζεται στὰ γέλια τώρα καὶ διατάζει ἕναν ἀράπη νὰ τὸν πιᾶσιν καὶ νὰ τοῦ τὸν φέρῃ μέσα στὴ σπηλιά.

Ἔτσι καὶ γίνεται. Μὰ ὁ κακοῦργος λευκὸς μὲ τὴν πρώτη ματιά τοῦ τοῦ ρίχνει καταλαβαίνει τί ἔχει συμβῇ. Τὸ πρασινωπὸ χρῶμα τοῦ ἔχουν πάρει τ' ἀσπράδια τῶν ματιῶν του δείχνει καθαρὰ πὺς τὸν ἔχει δαγκώσῃ σκορπιὸς.

— Φέρτε μου τὴ μικρὴ βαλίτσα, φωνάζει στοὺς μαύρους του, πού ἔχουν ξεκαρδιστῇ κι' αὐτοὶ στὰ γέλια παρακολουθώντας τὴν κωμικὴ τραγωδίαν τοῦ νάνου.

ΟΙ ΚΟΚΚΙΝΟΙ ΣΤΑΛΑΚΤΙΤΕΣ

Σ Ε ΛΙΓΕΣ στιγμὲς ὁ Νταρούκ ἔχει κάνει τὴν ἔνεσιν πού πρέπει στὸ Μπουτάτα. Κι' οἱ πόνοι δὲν ἀργοῦν νὰ λιγοστεύουν καὶ γρήγορα νὰ σταματήσουν ἐντελῶς.

— Ἐντάξει, κάνει ὁ νᾶνος μόλις νοιώθῃ πὺς τὸ δράμα τοῦ τελείωσε. Φτηνὰ τὸ γλύτωσα τὸ τσουλουφάκι μου! Γιὰ νὰ μοῦ πονᾷ ἔτσι, φαντάστηκα πὺς θὰ ἔχη καμμιὰ σάπια ρίζα. Καὶ θὰ πήγαίνα σὲ κανέναν... Τσουλουφίατρο νὰ τὸ βγάλω.

Ὁ Νταρούκ ἀκούει τ' ἀστεῖα πού λέει, κυττάζει καὶ ξεκαρδίζεται πάλι στὰ γέλια.

Ὁ Τσουλουφης τὸν κυττάζει μὲ οἶκτο:

— Ἐμένα βλέπεις καὶ γελᾷς ἔτσι, τοῦ λέει. Φαντάζομαι πὺς θὰ κάνῃς ὅταν κυττᾷς τὴ μούρη σου στὸν καθρέφτη!

Ὁ Νταρούκ τὸ βρίσκει ἀστεῖο κι' αὐτὸ καὶ τὰ γέλια του δυναμώνουν. Γελάει χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ πάρῃ ἀναπνοή. Ἀρχίζει πιά νὰ πνίγεται ἀπὸ τὰ γέλια.

Ὁ Μπουτάτα τὸν κυττάζει αἰτήσιμος.

— Πάτα φρένο στὸ χαχανητό, τοῦ λέει πάλι. Εἶσαι παχὺς ἄνθρωπος καὶ θὰ... μοῦ μείνῃς στὰ χέρια!

Μὰ ὁ λευκὸς κακοῦργος τὸν ἔχει πάρει ἀπὸ πολὺ ἀστεῖο μάτι. Δὲν προφθαίνει ὁ νᾶνος ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του καὶ ξε

καρδίζεται προκαταβολικά στα γέλια.

— Χά, χά, χά! Χά, χά, χά! Ο Τσουλούφης τὸν κυττάζει μ' ἐνδιαφέρον:

— Καλὸς εἶσαι!... Πόσα θέλεις τὸ μῆνα γιὰ νὰ μὲ γελᾷς καὶ νὰ σπᾶω πιλάκα;

Τέλος, κι' ὅταν καμμιὰ φορά ὁ Νταρούκ ξελιγώνεται καὶ σταματᾷ τὰ χαχανητά του, γυρίζει στοὺς ἀραπάδες του καὶ τοὺς δείχνει τὸ Μπουτάτα.

— Εἶναι πολὺ ἀστεῖο «ζωντανό»! Θὰ τὸν κρατήσω ἐδῶ νὰ μὲ λήγῃ κάτι τέτοια νὰ γελῶ! Καινούργιο σηκῶτι: θὰ κάνω μ' αὐτόν! Χά, χά, χά!

Κι' ὁ ἄμοιρος νάνος μένει

στὴ σπηλιά ἀναλαμβάνοντας ὁμέσως ὑπηρεσία γελωτοποιοῦ. Ἔτσι, ἐλεύθερος πιά νὰ κινῆται προχωρεῖ πρὸς τὸ βάθος κι' ἀντικρὺζει ἕνα φοικτὸ κι' ἀνατριχιαστικὸ θέαμα: Ἀπὸ τὸ ἐπάνω θολωτὸ μέρος τῆς σπηλιάς σπάζει ἀκόμα τὸ αἷμα τῶν ἀγαπημένων συντρόφων του ποὺ βάφει, σιγά-σιγά, κόκκινους τοὺς ἀμέτρητους μικροὺς καὶ μεγάλους σταλακτίτες.

Ὁ Νταρούκ ποὺ ἔχει πάψει στὸ μεταξύ νὰ γελᾷ, τὸν βλέπει νὰ κυττάζῃ τοὺς σταλακτίτες καὶ τοῦ δίνει μιὰ γερὴ δουροδουλιά.

— Ἐε!... Τί κάθεται καὶ χαζεύεις; Γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ

Καὶ μιὰ τρομακτικὴ πάλη ἀρχίζει ἀνάμεσα στοὺς τέσσερες συντρόφους καὶ τοὺς μαύρους κακούργους.

‘Ο Μπουτάτα δένει χεροπόδαρα τὸν ἀναίσθητο λευκὸ κακούργο.

οὐ πῆρα; Κάνε μου κανένα ἀστεῖο νὰ γελάσω.

Τὸ κτύπημα τοῦ φοβεροῦ βούρδουλα χαράζει μιὰ ματωμένη γραμμὴ στο κεφάλι του ναύου. Κι’ ὁ πόνος τὸν κάνει νὰ βγάλῃ ἕνα πονεμένο οὐρλι αὐτό.

‘Ο λευκὸς κακούργος ξανασηκώνει ἀπειλητικὰ τὸ βούρδουλα του φωνάζοντας ἄγρια.

— Ἐμπρός λοιπόν! Κάνε μου ἕνα ἀστεῖο νὰ γελάσω!

‘Ο Μπουτάτα τρέμει μὴν ξαναπέσῃ τὸ τρομερὸ αὐτὸ ὄπλο στὸ κεφάλι του. Ποῦ νὰ βρῇ μυαλὸ νὰ σκεφτῇ ἀστεῖα, ὁ δυστυχισμένος. Στρίβει τὴν κεφαλὰ του καὶ δὲν ἀργεῖ νὰ βρῇ κάτι.

—Θὰ σοῦ κάνω ἕνα, τοῦ λέει, μὰ γιὰ νὰ γελάσῃς πολὺ πρέπει νὰ εἶμαστε μονάχοι μας... Εἶναι «μοναχικὸ» ἀστεῖο!

‘Ο Νταρούκ γυρίζει στοὺς ἀραπάδες.

— ‘Ε, βρωμόσκυλα! Τί περμένετε ἀκόμα ἐδῶ. Ἐξω ξημέρωσε πιά! Πάρτε τὰ διχτυὰ καὶ τραβάτε νὰ μοῦ φέρετε κορμιά μὲ αἷμα! Χρειάζεται αἷμα πολὺ γιὰ νὰ γίνουν κόκκινοι: δυὸ χιλιάδες στολακτίτες...

Καὶ τοὺς διώχνει ἀπὸ τὴ σπηλιὰ κτυπώντας τοὺς ἀλύπητα μὲ τὸ βούρδουλα.

— Ἐξω μαύρα σκυλιά! Ἄν δὲν μοῦ φέρετε ὡς τὸ βρά

Ξυ άλλους, θά σ'ας πετάξω
στο πηγάδι, με τὰ γυαλιά!
"Έξω, είπα! "Έξω!

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ «ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΥ»

ΟΙ ΠΛΗΡΩΜΕΝΟΙ άρά
πηδες του Μεγάλου Λι-
μανιού, άρπάζουν τὰ δί-
χτυα τους και φεύγουν τρέχον-
τας και τραμοκρατημένοι από
τη σπηλιά. Δεν μένουν τώρα
μέσα σ' αυτή, παρά μονάχα ο
λευκός κακούργος και ο γε-
λωτοποιός του.

— Ξάπλωσε τώρα κάτω,
του λέει ο Μπουτάτα και κλεί-
σε τὰ μάτια σου. Μην τ' ά-
νοιξης αν δεν σου πώ... Θα
σου κάνω κάτι που θα γελάς
μέχρι να γεράσης!

Ο Νταρούκ, που στο μετα-
ξύ πίνει συνεχώς κονιάκ κι
έχει γίνει τύφλα στο μεθύσι,
κάθεται πρόθυμα κάτω και
ξαπλώνει ανάσκελα, γελώντας
προκαταβολικά για τ' άστείο
που θα του κάνει.

— Κλείσε και τὰ μάτια
σου, τον διατάζει άυστηρά ο
ξεθαρρεμένος νάνος. Και μην
τ' άνοιξης αν...

Ο μεθυσιμένος κακούργος
κλείνει και τὰ μάτια του. Κι
ο Τσουλούφης κάνει τότε κά-
τι φοβερό κι άπίστευτο:

Ορθιος καθώς βρίσκεται
κοντά στο Νταρούκ ύποχωρεί
λίγα βήματα και παίρνοντας
φόρα, του δίνει μιá φοβερή
δουτηχτή κουτουλιά στο μέ-
τωπο.

Η κεφαλα του Μπουτάτα
είναι μεγάλη και βαρειά, και
το κτύπημα τόσο δυνατό που

ο Νταρούκ βγάξει ένα πονε-
μένο μουγγρητό και μένει ά-
ναίσθητος στη θέση που βρί-
σκεται.

Ο νάνος ξεκαρδίζεται στα
γέλια:

— Χί, χί, χί! Είδες άστείο
έ; Μπορεί να μη γελάσες εσύ
μα γελάω εγώ! Το ίδιο κάνει.
Χί, χί, χί!

Αμέσως τραβάει από τη
ζώνη τὰ πιστόλια και τὰ μα-
χαίρια του και βγαίνοντας ά-
πό τη σπηλιά, τὰ κρύβει μέσα
σ' ένα μεγάλο πυκνό σκίνο.
Ύστερα ξαναγυρίζει κοντά
στο Νταρούκ και παίρνοντας
ένα μεγάλο σκονιό από τὰ
τόσα που βρίσκονται εκεί, του
δένει γερά χέρια και πόδια.

Τέλος, άρπάζει ένα μακρύ
γερό σκονιό και βγαίνει από
τη σπηλιά βαδίζοντας άγέρω-
χα. Ανεβαίνει χωρίς να δια-
χεται στο ύψωμα, δένει τη μιá
ακρη του σχοιניού σ' ένα δέν-
τρο και σκύβοντας στα χείλια
της στογγυλής καταπακτής,
πετάει την άλλη μέσα.

— "Αν είσατε ζωντανοί
άκόμα, πιαστήτε να βγήτε έ-
ξω. "Αν τὰ κακάρωσατε, μην
πιανόσαστε. Τι να σ'ας κάνω
κι' εγώ!

Καμμιά φωνή όμως δεν ά-
κούγεται από κάτω. Παρ' ό-
λο που είναι μέρα πιά, τὸ βά-
θος της καταπακτής είναι σκο-
τεινό.

— Πάνε καλλιά τους!, ψι-
θυρίζει πένθιμα ο νάνος. Τώ-
ρα πρέπει να δρώ κρημνύδια
να καθάρισω. Άλλοιώς θα πᾶ
νε... άκλαφτοι! οί φοκαράδες
και δεν είναι σωστό!

Για να είναι όμως απόλυτα βέβαιος πώς βρίσκονται εκεί, σκύβει περισσότερο απ' ό,τι πρέπει στο άνοιγμα της καταπακτής, ώσπου σε μία στιγμή γάνει την Ισορροπία του και γκρεμοσκάκιζεται.

Ευτυχώς, σβέλτος καθώς είναι, προφθαίνει κι' αρπάζειται από το σχοινί που πριν λίγο είχε ο ίδιος κρεμάσει μέσα.

Συγκρατείται έτσι και δέν πέφτει πάνω στα κοφτερά γυαλιά που περιμένουν λαιμαργα να ρουφήξουν το αίμα του.

Η πρώτη σκέψη του είναι να σκαρφαλώση άμέσως από το σκοινί και να ξαναβγή επάνω. Όμως γρήγορα αλλάζει γνώμη κι' αντί κι' ανέβη, αοχίζει να κατεβαίνει σιγά - σιγά και με προσοχή. Όσπου φθάνει μονάχα ένα μέτρο πάνω από τα γυαλιά.

Γά μάτια του συνηθίζουν γρήγορα στο σκοτάδι και γουρλώνουν από κατάπληξι: Ούτε ο Ταμπόρ, ούτε ο Ταρζάν, ή Γιαράμπτα, ή Ζολάν κι' ή Μπουμπου βρίσκονται εκεί. Η καταπακτή είναι έντελώς άδεια. Κι' ο Μπουτάτα συλλογιέται:

— Να βγήκαν επάνω και ναφυγαν είναι αδύνατον. Πρέπει κάποιος να τους βοήθησε να βγούν. Ποιος όμως;

Ξαφνικά μία ιδέα περνάει από το μυαλό του:

— Βρέ, μήπως όταν βρισκόμουν κάτω, ο Πιτισκόκο έφερε έδώ τον τρομερό Νταπαντούι;

ΟΙ ΨΕΥΤΟΠΕΘΑΜΕΝΟΙ

ΑΣ ΓΥΡΙΣΟΥΜΕ τώρα λίγο πίσω στην Ιστορία μας κι' άς δούμε πώς τα κατάφεραν να βγούν από τη φοβερή αυτή καταπακτή οι δυο ήρωες της Ζούγκλας με τις τρεις κοπέλλες.

Άς τους παρακολουθήσουμε λοιπόν από τη στιγμή που ο Μπουτάτα τους πέταξε τα βότανα που σταμάτησαν τις αιμορραγίες τους. Είδαμε ύστερα τον Ταμπόρ να χύνει το αίμα του μέσα στις φλέβες του Ταρζάν και να τον συνεφέρει... Έτσι, όταν όλοι βρίσκονται, εξαντλημένοι βέβαια, μα καλά στις αισθήσεις τους αντιμετωπίζουν άμέσως το πιο σοβαρό ζήτημα που πρέπει να τους άπασχολή. Με ποιόν τρόπον θα μπορέσουν να βγούν ζωντανοί μέσα από αυτό το φρικτό τάφο. Έστερα ξέρουν τι θα κάνουν για να τιμωρήσουν τον κακούργο Νταρούκ όπως του άξιζει.

Πώς όμως θα μπορέσουν να βγούν; Κι' ο καθένας τους καταστρώνει από ένα σχέδιο του θεωρητικά μπορεί να είναι σωστό, μα στην πράξι εις ναί έντελώς άνεφάρμοστο.

Ο Ταρζάν λέει να σκαρφαλώση ο ένας πάνω στους ώμους του άλλου. Πρώτος αυτός επάνω του ο Ταμπόρ, στους ώμους του ή Γιαράμπτα επάνω της ή Ζολάν και τελευταία ή Μπουμπου — σαν πιο έλαφρεια — να βγή έξω. Να ψόξη να βοή ένα χορτόσκαινο να τους πετάξη, κι' έτσι να βγούν κι' οι όλοι.

Πώς όμως ο Ταρζάν θα σηκώσει στους ώμους του το βάρος τεσσάρων ανθρώπων πατώντας πάνω στα κοφτερά γυαλιά; Τα γυμνά του πόδια θα κομματιαστούν κυριολεκτικά.

Ο Ταμπόρ πάλι λέει να διαλέξουν τα πιο μεγάλα κομμάτια από τα σπασμένα μπουκάλια και ν' αρχίσουν να σκάβουν ένα ίσιο οριζόντιο λαγούμι που θα τους θυάλη στην πλαγιά του ύψωματος που είναι σκαμμένη ή καταπακτή.

Μά αυτό το σχέδιο είναι ανεφάρμοστο. Γιατί μέχρι ν' ανοίξουν το μεγάλο αυτό λαγούμι, θα περάσουν τουλάχιστον δέκα ημέρες. Και στο διάστημα αυτό αν δεν πεθάνουν από την κούραση και την πείνα, θα πεθάνουν σίγουρα από τη δίψα.

Ο άρχοντας της Ζούγκλας εξηγεί στον Ταμπόρ το έγκλημα του λευκού κακούργου.

Το σχέδιο της Ζολάν είναι πολύ φανταστικό:

— Εγώ λέω να είχαμε κανένα έλικόπτερο που να περνάει από πάνω και να μάζεψέ μας μια σχοινένια σκάλα. Να πιανόμαστε σ' αυτήν, να μάζεβαζε έξω και να μάζεβαν μια βόλτα ... στα σύννεφα! Δεν θα ήταν πολύ ρωμαντικό;

Τελευταία αρχίζει να λήη τη γνώμη της κι η λεπτεπίλεπτη Μπουμπού με τη στραπατσαρισμένη όλογουρά. Απ' αυτά που λέει φαίνεται πολύ απογοητευμένη.

— Εγώ, γλύκες μου, λέω να πεθάνουμε και να ήσυχάσουμε... Είναι ο μόνος τρόπος για να βγούμε από εδώ μέσα μετά συγχωρήσεως!

Ο άρχοντας της Ζούγκλας με το δυνατό μυαλό και τη μεγάλη πείρα, την ακούει και τα γαλάζια μάτια του φωτίζονται παράξενα:

— Ναι, κάνει συλλογισμένος. Δίκηο έχει αυτή η τρελή. Πρέπει να πεθάνουμε για να σωθούμε!

Κι' εξηγεί στους συντρόφους του που βρίσκονται στην ίδια δύσκολη θέση μ' αυτόν:

— Δεν σάς φαίνεται παράξενο πώς εδώ στην καταπακτή που έχουν βρη πριν από μας φρικτό θάνατο τόσοι άλλοι δυστυχισμένοι άνθρωποι δεν υπάρχει τίποτε άλλο εκτός από τα σπασμένα γυαλιά; Δεν νομίζετε πως θα πρέπει να βρούμε εδώ τα πτώματα ή έστω και τους σκελετούς τους;

ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΑΠ' ΤΗΝ ΚΟΛΑΣΙ

ΝΑΙ, ΣΥΜΦΩΝΕΙ ὁ Ταρζάν. Τί νά γίνονται λοιπόν ὅλοι αὐτοί πού πετιῶνται ἐδῶ γιὰ νά βάψουν μέ τὸ αἷμα τους τοὺς σταλακτίτες τοῦ λευκοῦ κακούργου;

— Εἶναι ἀπλό, τ' ἀποκρίνεται ὁ Ταρζάν. Μόλις πεθάνουν ἡ αἱμορραγία τους σταματάει κι' εἶναι ἀχρηστοί πιά Σίγουρα θὰ τοὺς ἀνεβάξουν τότε ἐπάνω καὶ θὰ γκρεμίζουν τὰ πτώματά τους στὴ χαράδρα πού βρίσκεται πίσω ἀπὸ τὸ ὕψωμα. Ἀπὸ αὐτὰ θὰ προερχόταν κι' ἡ ἀπαίσια μυρωδιά πού χτύπησε στὰ ρουθούνια μας ὅταν μᾶς ἐφθασαν σέρνοντας ψηλὰ στὸ ἀνοιγμά τῆς καταπακτῆς.

— Ἔτσι θὰ γίνεται, συμφωνεῖ πάλι τὸ Ἑλληνόπουλο καὶ προσθέτει ἕνα ἄκομα ἐπιχείρημα πού δικαιολογεῖ τὴν ἐκδοχὴ αὐτή:

— Δὲν διαζίζουν ἐξω τὰ πτώματα μόνο ἐπειδὴ τοὺς εἶναι ἀχρηστα ἀφοῦ ἔχει πῶσει πιά ἀπὸ τὴς πληγές τους νά τρέχει αἷμα — μὰ καὶ γιὰ ἕνα ἄλλο, τὸ ἴδιο σοβαρό, λόγο.

— Ἀπλοῦς;

— Γιὰ νά μὴ βροίσουν, οἱ καινούργιοι πού θὰ πέσουν, καταφύγιο πάνω στὰ σώματα τῶν νεκρῶν καὶ προστατεύονται ἀπὸ τὰ σπασμένα κοτερὰ γυαλιά...

— Ναί, κάνει κάπως στεναχωρημένος ὁ Ταρζάν. Κι' ἐνῶ τὸ εἶχα σκεφθῇ αὐτό, μὰ βαρέθηκα νά τὸ πῶ...

Ὁ Μπουτάτα ρίχνει στὴν καταπακτὴ πολλὰ ἀπ' τὰ θαυματουργὰ δότανα πού ἔχει.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀνθρώπινο ποδοβολητὸ ἀκούγεται ἀπὸ ἐπάνω, νά πλησιάζει στὸ ἀνοιγμά τῆς καταπακτῆς.

— Ἐρχονται, ψιθυρίζει μέ διάσι ὁ ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας. Κάνετε ὅλοι τοὺς πεθαμένους. Ὅ,τι κι' ἂν συμβῇ, μὴ κουνηθῇ καὶ μὴ μιλήσῃ κανένας... Ὅ,τι κι' ἂν συμβῇ! Πιστεῦτε κι' ἐσεῖς οἱ ἴδιοι πῶς ἔχετε πεθάνει. Μόνο τότε θὰ τὸ πιστέψουνε κι' αὐτοί καὶ θὰ σωθοῦμε...

Ἡ Μπουμπου δὲν κρατιέται νά μὴ μιλήσῃ:

— Τὰ βλεπετε λοιπόν; Καλὰ τὸ εἶπα ἐγὼ πῶς μονάχα ὁ θάνατος μᾶς γλυτώνει!

— Σκασμός!, τῆς ψιθυρίζει ὁ Ταρζάν.

Σὲ λίγες στιγμὲς ἕνα μπουλούκι ἀραπάδες τοῦ Νταρούκ

φθάνουν πάνω από το στοργυλο άνοιγμα. Σκύβουν άμέσως κι' άφουγκράζονται. Στο βάθος τής φοικτής καταπακτής έπικρατεί άπόλυτη και νεκρική ήσυχία.

— Ψοφήσανε, συμπεραίνει ο άρχηγός τους. Δέστε γρήγορα τὰ σχοινιά νά κατέβουμε, νά τούς θγάλουμε έπάνω και νά τούς πετάξουμε στη χαράδρα. Σε λίγο θά φέρουν άλλους νά ρίξουμε κάτω...

Σε λίγα λεπτά τής ώρας και οι πέντε «ψευτοπεθαμένοι» βρίσκονται σωριασμένοι κάτω, έξω από το άνοιγμα τής καταπακτής. Ένας από τούς μαύρους μουρμουρίζει:

— Μήπως ζή ακόμα κανένα από αυτά τὰ σκυλιά;

Και τραβώντας το μαχαίρι του προσθέτει:

— Καλού - κακού ἄς τούς καρφώσω από κάνα δυο φορές στα στήθεια.

Ο άρχηγός όμως τὸν έμποδίζει με μιὰ κλωτσιά.

— Δεν χρειάζεται, θλάκα! Ψόφιοι είναι. Άν ζούσε κανένας, θάτρεχε αίμα από τις πληγές του...

Και διατάζει:

— Πετᾶχτε τους λοιπόν στη χαράδρα. Γιατί νά χασομεράμε ἄδικα. Πρέπει νά κατέβουμε γρήγορα στη σπηλιά. Οι άλλοι, κάτω, πίνουνε κονιάκ με το Νταρούκ.

Ο άράπης που δέχθηκε τὴν κλωτσιά ἀγριεύει:

— Έγώ θά τούς καρφώσω επιμένει. Ο Νταρούκ εἶπε πώς ἂν ξεφύγη ένας ζωντανός

θά μάς σκοτώσει όλους.

— Ναί, ναι, συμφωνοῦν κι' οι άλλοι μαύροι του μπουλους κι.οῦ.

Ο άρχηγός υποχωρεί:

— Αἴντε λοιπόν και γρήγορα, μουρμουρίζει.

ΣΤΗ ΧΑΡΑΔΡΑ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

ΔΕΝ ΠΡΟΦΘΑΙΝΕΙ όμως νά τελειώσει τὰ λόγια του. Ταυτόχρονα σχεδόν ο Ταμπάρ, ο Ταρζάν, ή Γιαράμπα, ή Ζολάν και ή Μπουμπου άκόμα, πετιώνται ὀρθιοι. Οι δυο άνδρες, με τις πρώτες γροθιές τους, και πριν προλάβουν οι άραπάδες νά συνέλθουν, γκρεμοσκακίζουν τούς μισούς από δαύτους στη χαράδρα τών πτωμάτων. Οι άλλοι τραβάνε τὰ μαχαίρια τους για ν' αντιμετωπίσουν τούς νεκραναστημένους αντιπάλους!

Η Γιαράμπα βοηθάει κι' αυτή με τις γροθιές της τούς δυο ήρωες. Γκρεμίζει δυο μαύρους στο βρωμερό θάραθρο. Μὰ κι' ή Ζολάν χύνεται σάν μανιασμένη τίγρι έπάνω τους και με τὰ νύχια της καταφέρνει νά τυφλώσει έναν από αυτούς. Έγστερα τὸν σπρώχνει μονάχα και πέφτει οὐρλιάζοντας από φοικη και πόνους στη χαράδρα.

Δυό, όμως, οι τελευταίοι που έχουν άπομείνει, έμποδίζουν με τὰ μαχαίρια νά τούς φθάσουν οι γροθιές του Ταρζάν. Σε μιὰ στιγμή μάλιστα φέρνουν τούς δυο ήρωες σε τραγικά δύσκολη θέση: Άν

ὕποχωρήσουν κι' ἓνα βήμα ἀκόμα, θὰ γκρεμοτσακιστοῦν στὸ δάραθρο. Ἄν μείνουν ἐκεῖ, στὰ χεῖλη τοῦ γκρεμοῦ που δρῖσκονται, θὰ δεχθοῦν στὰ στήθεια τους τὰ φονικά μαχαίρια τῶν κακούργων. Μπροστὰ γκρεμός καὶ πίσω ρέμα, ὅπως λένε.

Νὰ ὅμως πού ἡ σωτηρία τους ἔρχεται ξαφνικὴ κι' ἀναπάντεχη:

Ἡ Μπουμπου εἶχε καταφέρει νὰ κρύψῃ κάτω ἀπὸ τὴ χορταρένια φούστα τῆς ἓνα μεγάλο κομμάτι κοφτερὸ γυαλί ἀπὸ σπασμένη μπουκάλια.

Καὶ νά: Μὲ ἀφάνταστη σβελτάδα δγαίνει τὸ γυαλί αὐτὸ καὶ χύνεται ἀκράτητη πίσω ἀπὸ τοὺς δυὸ μαύρους. Εἶναι ἀκριδῶς ἡ στιγμή που ἔχουν σηκώσει τὰ μαχαίρια τους γιὰ νὰ τὰ καρφώσουν στὰ στήθη τοῦ Ταμπόρ καὶ τοῦ Ταρζάν.

Δὲν προφταίνουν ὅμως. Ἡ Μπουμπου μπορεῖ νὰ εἶναι λεπτεπίλεπτη, μὰ τὰ μπράτσα τῆς εἶναι γεμάτα μυῶνες καὶ νεῦρα. Μὲ σηκωμένο τὸ χέρι που κρατᾷ τὸ φονικό γυαλί φθάνει πίσω ἀπὸ τοὺς δυὸ μαύρους καὶ τοὺς κτυπάει τὸν ἓνα μετὰ τὸν ἄλλον στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλίου.

— Ὡχ!, κάνουν ταυτόχρονα σχεδὸν οἱ δυὸ κακούργοι καὶ γέροντας μπροστὰ γκρεμοτσακίζονται κι' αὐτοὶ στὴ φρικτὴ χαράδρα τῶν νεκρῶν.

Οἱ πέντε ἀνεκροαστημένοι σύντροφοι ἔχουν σωθῇ, κι' ἐλεύθεροι εἶναι τώρα νὰ

φύγουν...

— Κάτω στὴ σπηλιά ἀμέσως!, φωνάζει σὲ τόνο διαταγῆς ὁ Ταμπόρ. Πάμε τώρα νὰ δάσουμε χειροπόδαρα τὸν Νταρούκ!

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ὅμως, ἔχει περισσότερὸ μυαλὸ καὶ πείρα ἀπὸ τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο. Καὶ τὸν συγκρατεῖ:

— Στάσου!... Εἶναι πολὺ νωρὶς ἀκόμα γιὰ τέτοια τοῖα μῆματα. Ὁ λευκὸς κακούργος εἶναι ὀπλισμένος κι' ἔχει πολλοὺς μαύρους νὰ τὸν βοηθήσουν! Ἐμεῖς εἴμαστε ὄχι μόνο ἀπροετοίμαστοι μὰ κι' ἐξαντλημένοι ἀπὸ τὸ αἷμα που χάσαμε...

ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΑΠ' ΤΗ ΧΑΡΑΔΡΑ

Ο ΤΑΡΖΑΝ ἔχει δίκιο. Ἔτσι, ὅλοι, μαζί, φύγουν γιὰ νὰ κρυφτοῦν κάπου σὲ καμμιά σπηλιά τῆς γύρω περιοχῆς. Κι' ὅταν συνέλθουν καλὰ καὶ σκεφθοῦν τὶ νὰ κάνουν, θὰ ξαναγυρίσουν στὴ σπηλιά μὲ τοὺς σταλακτίτες.

... Καὶ τώρα ἂς ξαναθυμηθοῦμε τὸ Μπουτάτα που τὸν ξεχάσαμε κρεμασμένον ἀπὸ τὸ σχοινὶ που ὁ ἴδιος εἶχε ρίξει στὴν καταπακτὴ. Εἶχε δὴ πῶς κανένας ἀπὸ τοὺς συντρόφους του δὲν δρῖσκόταν κάτω καὶ βασάνιζε τὸ μυαλὸ του γιὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὴ μυστηριώδη ἐξαφάνισί τους.

Τέλος μιὰ ἰδέα εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ μυαλὸ του καὶ ψι-

θύρισε:

— Βρέ μήπως όταν θρискό μουν κάτω, ό Πιτσκόκο έφερε εδώ τον τραμερό Νταγιαντούπ;

Βέβαιος τώρα για τη σωτηρία των συντρόφων του άνεβαίνει γαντζωμένος από το σκοινί, βγαίνει επάνω και κώνει να προχωρήσει για να πάρη το δρόμο του γυρισμού στη σπηλιά τους. Σίγουρα ό Ταμπόρ και ή Γιαράμπα θα έχουν φθάσει πια εκεί.

Νά όμως που άκούει ξαφνικά μιá άγρια φωνή και βλέπει δυό άράπηδες — άπ' αυτούς που οί ήρωές μας είχαν γκρεμοτσακίσει στη χαράδρα — να παρουσιάζονται μπροστά και να του κόβουν το δρόμο:

— Ποιός είσαι έσύ; Τι ζη

“Ένας μεγάλος φαρμακερός σκορπιός δαγκώνει το Μπουτάτα στο κεφάλι.

“Ο Μπουτάτα στριφογυρίζει σαν σβούρα μπροστά στον Νταρούκ.

τās εδώ; ρωτάνε άγρια και κάνουν να τον άρπάξουν στις χερούκλες τους.

— Είμαι ό γελωτοποιός του άφέντη σας!, φωνάζει ό Τσουλούφης τρομοκρατημένος και τó βάσει στα πόδια. Κατεβαίνει κουτρουδαλώντας όπως μιá μαύρη μπάλλα, τó ύψωμα και κρύβεται σ' ένα άπό τά μεγάλα πυκνά σκίνα, έξω άπό τη μεγάλη σπηλιά με τούς σταλακτίτες.

Οί μαύροι φθάνουν άλαφια σμένοι σε λίγο, μά ό μεγάλο κεφάλος νάνος έχει γίνει άφαντος. Φαντάζονται πώς θα προχώρησε πολύ μπροστά. Καί με κατακομμισιασμένα όπως είναι τά κορμιά τους, άπό την πτώσι στην χαράδρα, δέν έχουν τó κουράγιο

νά τόν κυνηγήσουν ἄλλο...

“Ετσι, μπαίνουν στή σπηλιά μέ τήν ἀπόφασι νά μὴν ποῦν λέξι στό Νταρούκ γιὰ ὅ, τι ἔχει συμβῇ. “Αν μάθῃ πὼς θυγῆκαν ζωντανοὶ ἀπὸ τὴν κατατακτὴ πέντε ἀνθρώποι, εἶναι ἱκανὸς νά τραδῇ ἀμέσως τὰ πιστόλια του καὶ νά τοὺς σωριάσῃ κάτω νεκροὺς.

Ποῖος δὲν φαντάζεται ὅμως τὴν ἐκπληξί τους ὅταν μπαίνοντας στή σπηλιά ἀντικρίζουν τὸ Νταρούκ — πού στὸ μεταξὺ ἔχει συνέλθει — νά δοῖσκεται ἀνάσκειλα κάτω καὶ δεμένος χειροπόδαρος;

Μόλις τοὺς ἀντικρίζει ἀρχίζει νά οὐρλιάζῃ ἄγρια καὶ ἀφριζώντας ἀπὸ τὸ κακό του:

— Λύστε με, παληόσκυλα. Λύστε με νά σᾶς σκοτώσω!

Οἱ μαύροι θ' ἀνεβᾶσουν ἀπ' τὴν κατακόμβῃ τῶν Κολασμένων τὰ πτώματα τῶν πέντε συντρόφων.

Ἡ ἀτρόμητη Γισράμπα ζητάει νά σπαράξῃ τοὺς μούρους μέ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια της.

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ο ΕΝΑΣ ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀράπηδες βρίσκεται μ' ἓνα πήδημα κοντά του καὶ κάνει νά σκύψῃ γιὰ νά τὸν ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὰ δεσμά. Ὁ ἄλλος ὅμως τὸν συγκρατεῖ:

— Στάσου, Γιάρ! “Αν τὸν λύσουμε, ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ μάθῃ πὼς μᾶς ξέφυγαν ἀπὸ τὴν καταπακτὴ οἱ μισοπεθαμένοι...

— Σᾶς ξέφυγαν; οὐρλιάζει πάλι ὁ Νταρούκ, σὰν τρελός, σὰν μανιασμένος! Θὰ σᾶς σκοτώσω ὅλους! Κανέναν δὲν θ' ἀφήσω ζωντανό!

— Τὸν ἀκούς; συνεχίζει ὁ μαύρος. Γιατὶ λοιπὸν νά τὸν λύσουμε; Γιατὶ νά φυτέψῃ ἄ-

πὸ δυὸ -τρεῖς σφαῖρες στὰ κεφάλια μας;

Ὁ πρῶτος ἀράπης ρίχνει μιὰ ματιά τῇ ζώνῃ τοῦ λευκοῦ ἀφέντη τους.

— Ποῦ νὰ τὰ θρῇ τὰ πιστόλια; τοῦ λέει. Ἡ ζώνη του εἶναι ἄδεια. Αὐτοὶ ποὺ κατάφεραν νὰ δαιμάσουνε καὶ νὰ δέσουνε αὐτὸ τὸ θηρίο, δὲν θὰ ἦταν τόσο κουτοὶ νὰ τοῦ εἰπῇσιν τὰ πιστόλια καὶ τὸ μαχαίρι.

Ὁ Νταρούκ, ποὺ δεμένος ὅπως ὀρισκόταν δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ πῶς τοῦ ἔλλειπαν τὰ ὅπλα, ἀπὸ θηρίο ποὺ ἦταν γίνεται τώρα σκυλῆκι. Καὶ τοὺς θεωροπαρσκαλεῖ μὲ μὰ τι δουρκωμένο:

— Λύστε με, καλοὶ μου φίλοι! Λύστε με καὶ θὰ χαρίσω ἀπὸ ἓνα σακκουλάκι χρυσῆς λίρες στὸν καθένα σας...

— Καὶ τὶ νὰ τὸν κάνουμε; ρωτᾷ ὁ ἓνας μαῦρος τὸν ἄλλον, χωρὶς νὰ προσέχουν καθόλου τὰ παρακάλια καὶ τὰ δάκρυα τοῦ Νταρούκ.

Ὁ ἄλλος τραβάει τὸ μαχαίρι του καὶ τ' ἀποκρίνεται χαμογελῶντας μὲ σαδισμό:

— Νὰ τοῦ σταματήσουμε τὴν...καρδιά! Εἶναι ἓνα κι' ἓνα γὰ νὰ νὰ ἡσυχάσουμε μιὰ γιὰ πάντα ἀπὸ αὐτόν. Ὑστερα νὰ πάρουμε ὅσο χρυσάφι ἔχει στὶς βολίτσες του καὶ νὰ γυρίσουμε στὸ Μεγάλο Λιμάνι. Κι' οὔτε γάτος, οὔτε ζημιὰ, ποὺ λένε.

Ὁ ἀπαίσιος Νταρούκ παρκαλοῦνται δεμένους τὸ συμβούλιο ποὺ γίνεται γιὰ τὸ θάνατό του κι' ἀπὸ λευκὸς

ποὺ ἦταν ἔχει γίνει κίτρινος.

— Ἐμπρός, κάνει ἀποφασισμένος τώρα κι' ὁ πρῶτος ἀράπης. Ἀς τελειώνουμε λοιπὸν μιὰ ὥρα ἀρχήτερα μ' αὐτόν....

Κι' ὁ ἄλλος σκύδει μὲ τὸ μαχαίρι γιὰ «νὰ σταματήσῃ τὴν καρδιά του» ὅπως εἶχε πῇ.

Δὲν προφταίνει ὅμως τὴν ἴδια στιγμή ποδοβολητὸ πολλῶν ἀνθρώπων ἀκούγεται κι' ὁ γνῶριμος στ' αὐτιά τους θόρυβος ἀπὸ τὸ φορτωμένο δίχτυ ποὺ σέρνουν πίσω τους...

Ὁ ἀράπης δάζει φοβισμένος τὸ μαχαίρι στὴ θήκη του, ἐνῶ ὁ Νταρούκ ξεθαρρεῖ κι' ἀρχίζει νὰ ξεφωνίζει τώρα:

— Βοήθεια! Βοήθεια! Μὲ σκοτώνουνε!....

Ἐνα μεγάλο μπουλούκι ἀπὸ μαῦρους ποὺ φθάνουν, παρτάνε τὸ καλογεμισμένο δίχτυ τους ἐξω ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς καὶ μπαίνουν μέσα.

— Πιάστε τους, οὐρλιάζει ὁ δεμένος Νταρούκ, δείχνοντας μὲ τὰ μάτια του τοὺς δυὸ ὄραπάδες. Λίγο ν' ἀργούσατε θὰ μὲ εἶχανε σκοτώσει!

Ὁ ἡγὼς τοῦ μπουλουκοῦ ποὺ μῆκε μέσα, τὸν βλέπει δεμένον ἀνάσκελα κάτω καὶ χαμογελεῖ ἱκανοποιημένος:

— Καὶ ποιὸς σοῦ εἶπε, λευκὲ σκύλε, πῶς ἐμεῖς θὰ σ' ἀφήσουμε ζωντανό; Ἐτσι εὐκολὰ θαρροεῖς πῶς θα ξεχάσουμε τοὺς συντρόφους μας ποὺ ἔχεις σκοτώσει μὲ τὰ καφτὰ μολύβια τῶν πιστολιῶν σου;

Ὁ Νταρούκ καταλαβαίνει τώρα πὼς φθάνουν οἱ τελευταῖες στιγμὲς τῆς ζωῆς του. Σατανικὸς καὶ καταχθόνιος ἀνθρώπος ὅμως καθὼς εἶναι κάνει μιὰ στερνὴ προσπάθεια.

— Ὅποιοι ἀπὸ ἐσᾶς μὲ λύσουν, φωνάζει στοὺς μαύρους, θὰ τοὺς μοιράσω τὸ χρυσάφι μου! Ἄν μὲ σκοτώσετε καὶ τὸ μοιραστῇτε ὅλοι, οὔτε ἀπὸ πενήντα λίρες δὲν θὰ πάρῃ ὁ καθένας σας...

Καὶ τὸ κὺλπο του πιάνει. Ταυτόχρονα σχεδὸν ὅλοι οἱ νεοφερμένοι μαύροι χύνονται πάνω στὸν «ἀρχηγό» τοὺς καὶ στοὺς δυὸ πρῶτους ἀραπάδες καὶ τοὺς κατακομματίζουν μὲ τὰ μαχαίρια τους. Ὑστερὰ σκύβουν πάνω ἀπὸ τὸν Νταρούκ, κόβουν τὰ σχοινιά πού ὁ Μπουτάτα τὸν εἶχε δέσει καὶ τὸν βοηθᾶνε νὰ σηκωθῇ.

— Ἀφέντη Νταρούκ, τοῦ ἀναφέρει ἓνας ἀπ' αὐτοὺς, οἱ δυὸ ἄνδρες κι' οἱ τρεῖς γυναῖκες πού τοὺς εἶχαμε ρίξει χθὲς τῇ νύχτα στὴν καταπακτή, κατὰφεραν κι' ἔφυγαν...

— Πῶς; κάνει ἔξω φρενῶν ὁ λευκὸς κακούργος. Δὲν εἶναι πιά μέσα στὸ λάκκο μὲ τὰ γυαλιά;

— Ὅχι βέβαια, τ' ἀποκρίνεται ὁ μαύρος. Τοὺς εἶδαμε νὰ περνᾶνε κάτω ἀπ' τὸ δέντρο πού εἶχαμε στήσει καρτέρι καὶ ρίξαμε πάνω τους τὸ δίχτυ.

— Τοὺς ξαναπιάσατε; ρωτᾷ μ' ἀγωνία ὁ Νταρούκ.

— Ναί... Ἐξω ἀπ' τ' ἀνοι-

γμα τῆς σπηλιάς τοὺς ἔχουμε.

Ὁ λευκὸς κακούργος ἀρπάζει ἀπ' τὴ ζώνη ἑνὸς ἀρσενικοῦ τοῦ μαχαίρι του καὶ κάνει νὰ δῇ ἀπ' τ' ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς γιὰ νὰ τοὺς κατασπαράξῃ. Δὲν προφθαίνει ὁμως νὰ δῇ ἔξω, γιὰ μιὰ τρομακτικὴ γροθιά πού δέχεται στὸ πρόσωπο τὸν ἀναποδογυρίζει.

Ποῖός τὸν χτύπησε; Τί εἶχε συμβῇ ἄραγε;

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΠΑΛΗ!

ΤΗΝ ἀπάντησι στὰ ἐρωτήματα αὐτὰ θὰ τὴν ἔχετε ἀνθυμηθῇ πὼς ὁ Μπουτάτα, κυνηγημένος ἀπ' τοὺς δυὸ μαύρους — πού δὲν ζοῦν πιά — εἶχε τρυπώσει καὶ κρυφτῇ στὸ ἴδιο μέγαλο πικνὸ σκίνο πού εἶχε κρύψει τὰ δυὸ πιστόλια καὶ τὸ μαχαίρι τοῦ Νταρούκ.

Ἔτσι, ὅταν βλέπει νὰ ξαναφέρνουν τοὺς συντρόφους του γιὰ δευτέρη φορὰ πιασμένους στὸ δίχτυ καὶ νὰ τοὺς παρατᾶνε ἔξω μπαίνοντας γρήγορα στὴ σπηλιά, βγαίνει ἀπ' τὴν κρυψώνα του κροτώντας τὸ μαχαίρι τοῦ κακούργου. Τοὺς πλησιάζει ἀγέρωχος καὶ τοὺς ρωτᾷ σοβαρὰ - σοβαρὰ:

— Μήπως θέλετε νὰ κόψω τὸ δίχτυ καὶ νὰ βγῆτε ἔξω;

— Γρήγορα βλάκα, τοὺ κάνει ὁ Ταμπόρ!

— Τσακίσου κτήνος, προσθέτει ὁ Ταρζάν.

‘Ο Τσουλούφης θυμώνει:

— «Βλάκα» ὁ ἕνας, «κτῆ-
νες» ὁ ἄλλος! Τότε καθήστε
ἐκεῖ πού καθόσαστε! Καὶ γυ-
ρίζει νὰ φύγῃ... Ἡ φωνὴ ὁ-
μως τῆς λεπτεπίλεπτης Μπου
Μπούς τὸν σταματάει:

— Καλὲ στάσου, γλύκα
μου! Ἄνοιξε μονάχα μιὰ μι-
κρὴ τρυπούλα στὸ δίχτυ. Ὅ-
σο νὰ χωρέσω ἐγὼ πού εἰμαι
λεπτούλα καὶ χαριτωμένη!

‘Ο Μπουτάτα τὸ βρίσκει
λογικὸ καὶ ξαναγυρίζοντας
σκύβει γιὰ νὰ κόψῃ τρία-τέσ-
σερα μόνο «μάτια» τοῦ δι-
χτυοῦ.

Ἡ Γιαράμπα ὅμως πού
βρίσκεται πῶς κοντά, βγάζει
τὸ χέρι τῆς ἀπότομα καὶ τοῦ
ἀρπάζει τὸ μαχαίρι. Ἀμέσως
ἀρχίζει νὰ κόβῃ αὐτὴ ἕνα-ἕ-
να, τὰ χοντρά σχοινιά γιὰ ν’
ἀνοίξῃ τὸ δίχτυ.

‘Ο Ταμπὸρ ὑποδέχεται τὸν Ντα-
ρούκ μὲ μιὰ τρομακτικὴ γροθιά.

— Τώρα θὰ δῆς τί θὰ πά-
θῃς, φωνάζει ὁ Ταρχάν στὸν
Μπουτάτα, πού μὲ δυὸ - τρία
γρήγορα πηδήματα φθάνει
καὶ ξανακρύβεται τρομοκρα-
τημένος στὸ κοντινὸ μεγάλο
σκίνο.

Σέ λίγες στιγμὲς οἱ δυὸ ἄν-
δρες κι’ οἱ τρεῖς κοπέλλες ὅρι
σκονταὶ ἐλεύθεροι ἔξω ἀπὸ τὸ
δίχτυ. ‘Ο Ταμπὸρ κι’ ὁ Ταρ-
ζάν κρύβονται ἔξω ἀπὸ τὸ
νοιγμα τῆς σπηλιάς καὶ πα-
ρακολουθοῦν μέσα τοὺς μαύ-
ρους πού σκοτώνουν τὸν ἀρχὴ
γὸ καὶ τοὺς συντρόφους τους
καὶ ἐλευθερώνουν τὸν δεμένον
Νταρούκ.

Ἡ Γιαράμπα ἔχει πάρει θὲ
σι δίπλα στὸ ἑλληνόπουλο
κι’ ἡ Ζολάν πλάϊ στὸν ἄρχον-
τα τῆς Ζούγκλας, ἔτοιμες νὰ
τοὺς βοηθήσουν ἂν παρουσια-
στῇ ἀνάγκη.

Μονάχα ἡ Μπουμποῦ ἀδία
φορεῖ γιὰ ὅλα αὐτὰ καὶ προ-
χωρεῖ ἔξω φρενῶν γιὰ τὸ σκί-
νο πού εἶδε πρὶν ἀπὸ λίγες
στιγμὲς, νὰ κρύβεται ὁ «ἀρ-
ραβωνιαστήρ» τῆς. Ἐτοί φθάνει
ἐκεῖ, χώνει τὸ μακρὸ κόκ-
καλιάρικο χέρι τῆς κάτω ἀπὸ
τὰ πυκνὰ κλαδιά του καὶ τὸ
ξαναβγάζει κρατώντας τὸν με-
γαλοκέφαλο ἀπὸ τὸ τσουλοῦ
φι.

— Ἐλα ἐδῶ, γλύκα μου,
τοῦ λέει. Ἐλα νὰ σὲ μάθω ἐ-
γὼ νὰ μᾶς κάνῃς ἄλλοτε τέ-
τοια «γυμνάσια».

Καὶ κρατώντας τὸν γερά
ἀπὸ τὴ θρυλικὴ φούντα τοῦ
χοντροῦ κεφαλοῦ του, ἀρχίζει
νὰ τὸν στριφογυρίζῃ στὸν ἀέ-
ρα, γιὰ νὰ τὸν ἐκσφενδονίσῃ

μακρυνά.

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Πιτσικό κο φθάνει ἀλαφιασμένος πάνω ἀπὸ μικροσκοπικὸ ἀλογατάκι τοῦ καὶ ξεφωνίζει:

— Ὁ Νταγιαντούπ! Ἐρχεται ὁ φοδερὸς Νταγιαντούπ

Ταυτόχρονα σχεδὸν ὁ ἔλευ θερωμένος Νταρούκ, σφίγγοντας τὸ μαχαίρι πρὶν ἄρπαξε ἀπὸ τὴ ζώνη τοῦ ἀράπη, κάνει νὰ δγῇ ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς. Νομίζει πὼς θὰ βρῇ μέσα στὸ δίχτυ τοὺς πέντε συντρόφους γιὰ νὰ τοὺς σπαράξῃ. Τὸ ἀτρόμητο ὅμως Ἑλληνόπουλο προφταίνει — ὅπως εἶδαμε — μὲ μιὰ γροθιά τοῦ καὶ τὸν γκρεμοτσακίζει κάτω.

Ἀμέσως ὅμως ἀρχίζουν νὰ βγαίνουν κι' οἱ μαύροι ἀπὸ τὴ σπηλιά γιὰ νὰ προστατεύσουν τὸν «ἀφέντη» ποὺ πιστέψαν πὼς θὰ τοὺς μοιράσῃ τὸ χρυσάφι τοῦ.

Ὁ Ταμπὸρ κι' ὁ Ταρζάν τοὺς ὑποδέχονται μὲ γροθιὲς καὶ καταφέρνουν νὰ σωριάσουν ἀρκετοὺς ἀπὸ αὐτοὺς κάτω.

Ἡ Μπουμπὺ βλέποντας τὸ κακὸ ποὺ γίνεται, σταματᾷ νὰ στριφογυρίζῃ τὸν μεγαλοκεφαλό, ποὺ γρηγορὰ κατφέρει νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ χέρι τῆς καὶ νὰ κρυφτῇ τρέχοντας σὺν λαγός, στὸ ἴδιο σκίνο.

Στὸ μεταξύ ὁ Ταμπὸρ κι' ὁ Ταρζάν ἔχουν ἀρχίσει μιὰ τρομακτικὴ καὶ θανάσιμη πάλη μὲ τὸν Νταρούκ, ποὺ ἔχει ξαναπεταχτῇ ὀρθίος καὶ μὲ

Μόνον ὁ Ταμπὸρ μένει στὴ θέσι τοῦ καὶ κυττάζει μὲ δέος τὸν τρομακτικὸ Νταγιαντούπ ποὺ πλησιάζει.

τοὺς ἀραπάδες τοῦ ποὺ κρατᾶνε ὅλοι φονικὰ μαχαίρια.

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΝΤΑΓΙΑΝΤΟΥΠ!

Η ΓΙΑΡΑΜΠΑ, κι' ἡ Ζο λὰν σκαρφαλώνουν γρήγορα πάνω σ' ἓνα ἀπὸ τὰ λιγοστὰ δέντρα ποὺ βρίσκονται ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά καὶ κόβουν δυὸ χοντρά κλαδιά. Πηδοῦν σβέλτερες κάτω καὶ τρέχοντας τὰ δάζουν στὰ χέρια τῶν δυὸ συντρόφων τοὺς.

Τὸ Ἑλληνόπουλο κι' ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας τ' ἀρπάζουν καὶ σκορπίζουν τὸν δλεθρο μ' αὐτὰ στὸ μπουλουόκι τῶν μαύρων. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς, καθὼς κάνει νὰ κτυπήσῃ μὲ τὸ μαχαίρι τοῦ τὸν Ταμπὸρ, μπαίνει τυχαίᾳ μπρο-

στά του ο Ναρούκ και δέχεται το κτύπημα στη ράχι του. Σωριάζεται βαρειά τραυματισμένος κι' αρχίζει να σφαδάζει ούρλιαζοντας άπαισία κι' άνατριχιαστικά.

Οι μαύροι του μπουλουκιού δέν ήταν περισσότεροι από δέκα-δώδεκα. Οι μισοί σπάραζαν κάτω από γροθιές ή κτυπήματα ροπαλών. Κι' οι άλλοι μισοί δέν θ' άργούσαν να βρούν την ίδια τύχη.

Ο Ταρζάν κι' ο Ταμπόρ είναι βέβαιοι πιά πώς γρήγορα θά μπορούσαν να τους δαμάσουν και να φύγουν έλεύθεροι από το τραγικό αυτό μέρος.

Άλλοίμονο όμως... Ξαφνικά καινούργια ποδοβολητά άκούγονται να πλησιάζουν από δυο διαφορετικές τώρα κατευθύνσεις. Και σέ λίγο δυο καινούργια μπουλούκια από την άτελειώτη στρατιά των άραπάδων του Νταρούκ, παρουσιάζονται.

Βλέπουν το κακό που γίνεται στους συντρόφους τους και τραδώντας κι' αυτοί τα φονικά μαχαίρια χύνονται πάνω στους δυο φοβερούς κι' άκατάβλητους ήρωες!

Το άτράμητο Έλληνόπουλο κι' ο ύπέροχος άρχοντας της Ζούγκλας, δρίσκονται ξαφνικά τώρα σέ άφάνταστα τραγική θέση. Από στιγμή σέ στιγμή οι άμέτρητες άστραφτερές λάμες των μαχαϊριών που τους έχουν κυκλώσει, θά τους σωριάσουν κάτω φρικτά κομματισμένους. Καμιά έλπίδα σωτηρίας δέν τους έχει άπομείνει πιά!...

Ή Γιαράμπα βλέπει το κακό που πρόκειται να συμβή και ή άπόγνωσι σαλεύει το λογικά της. Χωρίς όπλο στα χέρια χύνεται σάν μανιασμένο θηρίο στους μαύρους κι' άρχίζει να τους ξεσχίζει με τα νυχια και τα δόντια της. Ή Ζολάν που τη βλέπει, ζηλεύει την ύπέροχη αυτοθυσία της και χύνεται κι' αυτή, πασχίζοντας να κάνει το ίδιο στον πρώτο άράπη που βρίσκειται μπροστά της.

Άκόμα κι' ή Μπουμπού δέ μπορεί να μείνη ούδέτερη στο μακελειό που γίνεται. Κι' άρπάζοντας από κάτω μια πέτρα, πέφτει μέσα στο σωρό των μαύρων, ξεφωνίζοντας άγρια:

— Πίσω, γλύκες μου, και σās έφαγα!

Την ίδια στιγμή ο κομικο-τραγικός Μπουτάτα που βρίσκειται κρυμμένος κάτω από τó σκίνο, χάνει την ύπομνή του. Άρπάζει τα δυο πιστόλια, πετιέται έξω κι' άρχίζει να πυροβολή, κρατώντας από ένα στο κάθε χέρι του. Μερικές από τις σφαίρες του κτυπούν κατά λάθος πάνω στους άράπηδες και τους σωριάζουν κάτω βαρειά τραυματισμένους. Οι άλλοι συνεχίζουν την πάλη τους χωρίς, όχι να τρομοκρατηθούν, μα ούτε καν να άνησυχήσουν. Τόσο είναι τυφλωμένοι από τη λύσσα και μανία τους να σκοτώσουν τους τρομερούς αυτούς λευκούς.

Ξαφνικά βαρύ κι' άργό ποδοβολητό άνθρωπου άκούγεται να πλησιάζει. Και ταυτό-

χρονα ή φωνούλα του Πιτσι-κόκου:

— 'Ο Νταγιαντούπ! Έρχε-ται ο Νταγιαντούπ!

Οι μανιασμένοι μαύροι στα ματάνε άμέσως τή φονική μάχη τους. Κυττάζουν με τρόμο και φρίκη πρὸς τὸ μέρος που ακούγεται τὸ βαρὺ ἀργό ποδοβολητό και τὸ βάζουν σαν τρελλοί στα πόδια νά σωθοῦν. Ἀκόμα κι' αὐτὸς ὁ δαρειὰ τραυματισμένος Νταρούκ πετιέται ὀρθιος και τρέχει τρικλίζοντας πίσω τους.

Τὸ παράξενο ποδοβολητό που κάνει τή γῆ νά τρέμη, ά-

κούγεται τώρα πολὺ κοντά.

Ὁ Μπουτάτα, ἡ Μπουμποῦ ἡ Ζολάν κι' αὐτὴ ἀκόμα ἡ Γιαράμπα ἀντικρύζοντας τὸν τρομερὸ Νταγιαντούπ τὸ βάζουν στα πόδια νά σωθοῦν.

Ὁ Ταρζάν τρέχει ξοπίσω τους φωνάζοντας:

— Σταθῆτε! Μὴ φεύγετε. Δέν εἶναι τίποτα!

Και ἀκολουθώντας τους χά-νεται κι' αὐτὸς πίσω ἀπὸ τὴν πυκνή κι' ἀγρία δάσσησι.

Μονάχα ὁ Ταμπὸρ μένει ἀ-κίνητος στὴ θέσι που βρίσκε-ται κυττάζοντας με δέος τὸ τρομακτικὸ ὄν που πλησιάζει.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Ἀποκλειστικότης: Γεν. Ἑκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γρ.: Λέκκα 22—Έτος Ιον—Τόμος 3ος—Άρ. 20—Δρ. 2

Δημοσιογραφικός Διευτής: Στ. Άνευσεδουράς, Φαλήρου 41, Οικονομικός Διευτής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38. Προϊστάμενος τυπογρ.: Α. Χατζηδασυλείου, Ταταούλων 29, Ν. Σμύρνη.
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

Στο επόμενο τεύχος αριθμός 21 ή εμφάνις τού τρομερού

ΝΤΑΓΙΑΝΤΟΥΠ

Τήν επόμενη Παρασκευή κανείς δέν πρέπει νά μείνη πού νά μή διαβάση:

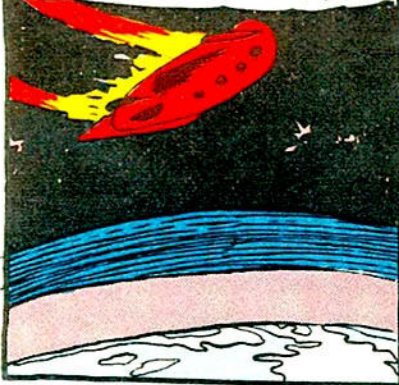
«ΤΟ ΦΙΑΤΡΟ ΤΗΣ ΚΑΚΙΑΣ»

Είναι αδύνατον νά φανταστήτε τήν πλοκή, τή δράσι, τήν αγωνία καί τò μυστήριο τού καταπληκτικού καί συναρπαστικού ούτου τεύχους. Έπί πλέον καί ή εμφάνις τού τρομακτικού:

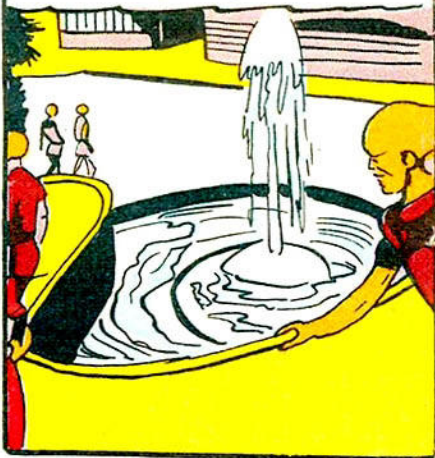
ΝΤΑΓΙΑΝΤΟΥΠ

πού θα σας κίνη νά μείνετε κατάπληκτοι.

ΓΙΝΕ ΣΕ ΧΑΙΡΕΤΟ... ΕΙΜΑΙ Ο
ΧΟΡ-ΤΑΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΠΟΛ-
ΛΩΝΑ II ΕΝΑ ΠΛΑΝΗΤΗ ΣΤΟ
ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΟΥ ΣΙΡΙΟΥ. ΣΟΥ ΜΕ-
ΤΑΒΙΒΑΣΑΜΕ ΤΗΛΕΠΑΘΗΤΙΚΩΣ
ΕΣΕΦΕΙΣ ΜΑΣ, ΑΠΟ ΕΝΑ
ΔΙΕΚΟ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΗ ΓΗ !
ΣΑΣ.

ΑΙΘΝΕΣ ΠΡΙΝ Ο ΛΑΟΣ ΜΟΥ ΣΟΥΣΕ
Σ' ΕΝΑ ΠΛΑΝΗΤΗ ΣΤΟ ΔΙΚΟ
ΣΑΣ ΗΛΙΑΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΣΤΟΝ ΑΠΟΛ-
ΛΩΝΑ ΠΟΥ ΉΤΑΝ ΜΕΤΑΞΥ ΑΡΕ-
ΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΕΙΧΑΝΕ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ ΟΤΑΝ ΟΙ Ε-
ΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ ΜΑΣ ΕΚΑΝΑΝ
ΜΙΑ ΤΡΟΜΕΡΗ ΑΝΑΚΑΛΥΨΗ.

Ο ΠΛΑΝΗΤΗΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΕ-
ΜΑΣ ΘΑ ΕΚΡΑ-ΤΟΙΧΗΣΘΕ
ΓΗ ΣΕ ΕΝΑ Η-ΣΤΟΝ ΣΙΡΙΟ! ΕΙ-
ΛΙΑΚΟ ΕΤΟΣ. ΚΑΙ ΤΟ ΜΟΝΟ
ΣΥΣΤΗΜΑ ΠΟΥ
ΕΧΕΙ ΕΝΑ ΠΛΑ-
ΝΗΤΗ ΣΥΓΓΕΝΗ
ΜΕ ΤΟΝ ΑΠΟΛΛΩ-
ΝΑ.

ΦΥΓΑΜΕ ΑΚΡΙΒΩΣ ΣΤΗΝ ΞΡΑ
... ΠΙΣΟ ΜΑΣ Ο ΑΠΟΛΛΩΝ
ΕΚΡΗΓΝΥΤΑΙ.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ